Cutezătorii

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș

31

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 1 AUGUST
1968, ANUL II

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

ȘI ACUM SĂ VEDEM CINE VA MAI AVEA CURAJUL SĂ SPUNĂ CĂ POVEȘTILE NOASTRE DESPRE PEȘTII PRINȘI ÎN VACANȚA ACEASTA SÎNT „PESCĂREȘTI"!

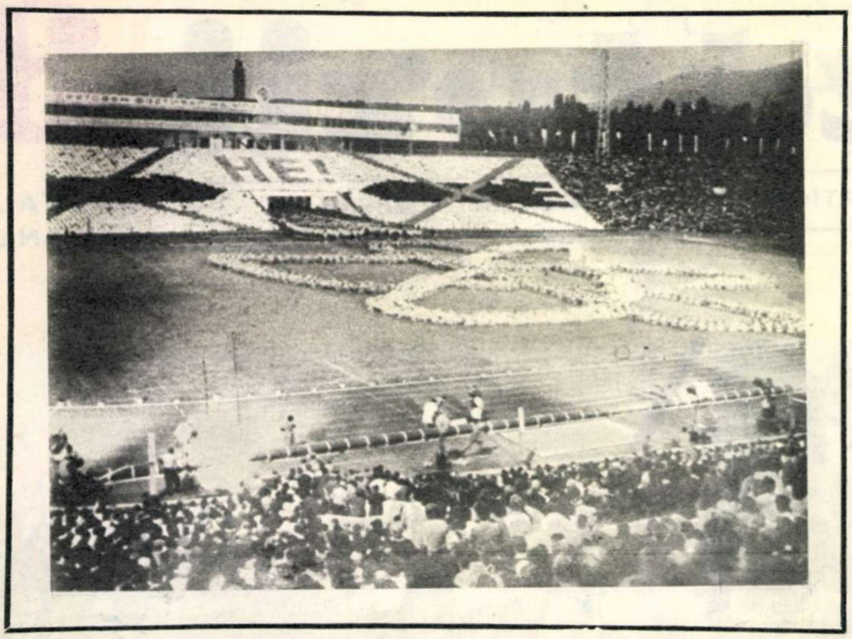

Vedere de ansamblu de pe stadionul Levski din Sofia în timpul festivităților de deschidere a Festivalului.

PACE PRIETENIE

Pe o stradă din Sofia, membri ai delegației române la Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților stînd de vorbă cu tineri bulgari.

Mesaj

CELUI DE-AL IX-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ŞI STUDENȚILOR PENTRU SOLIDARITATE, PACE ŞI PRIETENIE

Am plăcerea să adresez un cald salut participanților la cel de-al IX-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților veniți la Sofia din numeroase țări ale lumii.

Prin dinamismul și receptivitatea sa la idealurile de libertate, dreptate socială, la schimbările înnoitoare, prin aspirația sa către progres, tînăra generație constituie o forță activă în lupta popoarelor împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru eliberarea națională și independență, pentru democrație și pace.

Urez succes celui de-al IX-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care se desfășoară în capitala unei țări de care ne leagă o trainică prietenie. Îmi exprim speranța că el va contribui la promovarea spiritului de înțelegere, de destindere și apropiere între popoare, la întărirea unității de acțiune a tinerei generații și consolidarea frontului forțelor antiimperialiste, la triumful cauzei păcii și securității internaționale.

NICOLAE CEAUŞESCU
Preşedintele Consiliului de Stat
al Republicii Socialiste România

CERUL ALBASTRU al TINEREȚII

În fiecare dimineață, savantul locuinței noastre — barometrul — este invitat să răspundă la întrebarea: «pălărie de soare sau umbrelă?» Una din două — sau, mai sigur, și una și alta — ne înarmează pentru o zi din viață cu un fir de păr din creștetul înțelepciunii, pe care o vorbă bătrînească o atestă ca fiică a prevederii. În fiecare dimineață deci, simțul nostru de prevedere consultă barometrul, dar — Toricelli ne va ierta sinceritatea — oricît de precis ar fi răspunsul, el nu ne mulțumește decît parțial. Adevăratul sens al întrebării ne rămîne de fiecare dată pe buze. El este departe de a fi unul strict meteorologic. Senin sau înnourat, timp frumos sau furtună, sînt cuvinte care găsesc în noi alte înțelesuri infinit mai profunde. Privim cerul nu numai pentru a constata dacă și azi va fi albastru, ci și pentru că sîntem îndrăgostiți de această culoare a purității și a speranței. Obișnuința de a ne începe ziua privind spre cer și poate chiar simplul gest de a privi în sus în cea dintîi clipă a dimineții este, fără îndoială, o manifestare reflexă a demnității noastre. Adăugînd însă la aceasta dorința de a vedea în permanență cerul senin, prietenos și ocrotitor, avem revelația că demnitatea noastră se înscrie în sfera unor înalte, specific contemporane, sentimente umane.

Un cîntec al celui de al IX-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru solidaritate, pace și prietenie care are loc între 28 iulie și 6 august a.c. la Sofia, ne propune o metaforă: «Cerul albastru al tinereții». E aproape — spune cîntecul — acest cer. Să întindem mîinile, tineri din lumea întreagă, și să prindem porumbeii ce se scaldă în azurul lui. Să întindem mîinile; în palmele lor linia vieții este lungă și neîntreruptă sau, mai bine-zis, poate fi așa dacă vom face clar și puternic auzit glasul nostru opunîndu-se războiului, militînd pentru pace, pentru prietenie, pentru înțelegere.

Este ceea ce, ca scop suprem, își propune acest Festival tineresc: să înlesnească reprezentanților tineretului din lumea întreagă un dialog care să asigure o mai adîncă cunoastere reciprocă, să-și aducă aportul la dezvoltarea stimei între diverse categorii de tineri, indiferent de convingeri și profesii, deopotrivă și sincer legați de ideea păcii.

Festivalul va folosi limbajul direct, prietenesc, al convorbirilor de la tînăr la tînăr, de la inimă la inimă, dar va folosi din plin și limbajul generos al artei, dintotdeauna pledînd pentru tot ce are mai frumos și mai înălțător omul.

Tinerii și studenții români și-au trimis și ei reprezentanți. Glasul tinerei noastre generații va aduce la Sofia timbrul romantic și pur al unei vîrste de aur trăind sub soarele libertății, într-o țară bogată, puternică, demnă, solia unei arte pline de vitalitate, de o frumusețe unică.

Sub «Cerul albastru al tinereții», la Sofia, se aude un cîntec învățat de mult să colinde pămîntul în caleașcă de aur: este cîntecul păcii, al speranței, al înțelegerii.

Priviți o clipă cerul, prieteni! Simbolic, să salutăm prin acest gest simplu, *Festivalul!*

OCTAV PANCU-IAȘI

DE LA MUNTE LA MARE

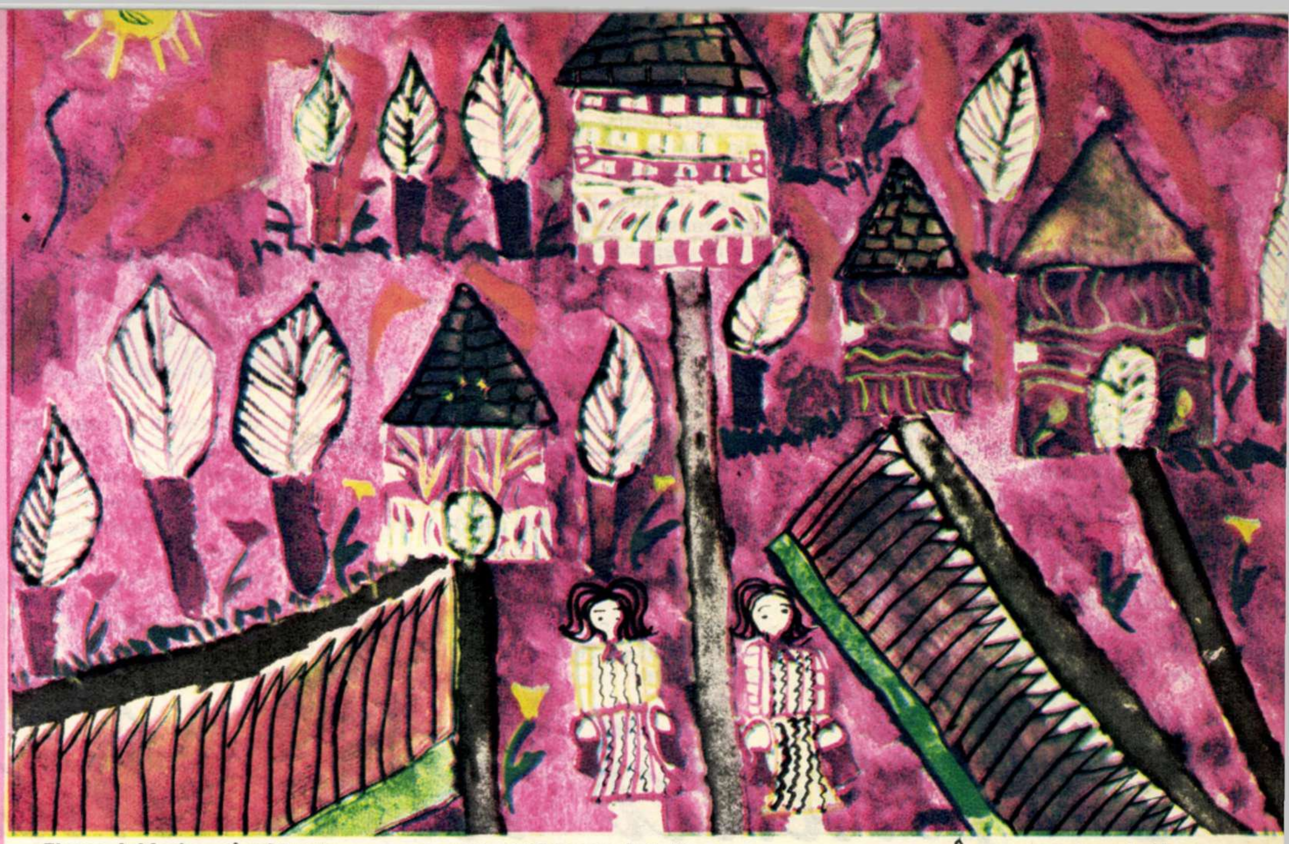

Florea. I. Maria cl. a VI-a,Șc. generală, com. Bălăceanca, jud. Ilfov

În satul bunicilor

Acesta este titlul excursiei pe care revista noastră a oferit-o membrilor cercului de radioamatori, cîștigători ai premiului I colectiv la concursul MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII 1968.

Mai întîi, ei au petrecut LA MUNTE, în tabăra de la Bran, cîteva zile minunate. Aici, printre altele, a avut loc un eveniment pe care nu-l putem omite: constituirea clubului MINITEHNICUS (despre care vă vom vorbi mai pe larg într-unul din numerele viitoare). Premianților li s-au înmînat carnetele de membri ai clubului. O dată cu ei, încă un număr de 150 de pionieri și școlari au primit aceste carnete. Deci clubul MINITEHNICUS — CUTEZĂTORII a fost constituit.

Apoi, premianții au pornit SPRE MARE. După ce au străbătut frumoasa vale a Prahovei, vizitînd castelul Peleș și casa memorială Grigorescu, ei au sosit în Bucuresti unde au vizitat redacția revistei noastre și magazinul Dioda. În continuare, ajunși la Constanța, minitehnicienii au luat în piept valurile mării, au vizitat vestitul acvariu, monumente și vestigii istorice, Mamaia și multe alte locuri de pe litoral. La întoarcere i-a așteptat un traseu lung și frumos, în care au văzut orașele Brăila, Galați, localitatea Mărășești (unde au vizitat mausoleul) etc...

Și acum, cel mai scurt interviu posibil (bineînteles în autobuzul care i-a purtat pe minitehnicienii noștri prin țară):

— V-a plăcut excursia care v-a fost oferită drept premiu?

— A fost minunată!

— Doriți să transmiteți ceva cititorilor revistei, colegilor voștri din toată țara;?

— Da. Le urăm succes în etapa a II-a a concursului MINITEHNICUS (care se va desfășura începînd din octombrie a.c. pînă în aprilie anul viitor — n.n.) Și ne urăm succes și... nouă! Pentru că sîntem hotărîți să cîștigăm din nou.

Aurel WEISS

«Multe salutări de la noi!» Semnează: CHILAT DORU, GRIGORAȘ ION, TRIFAN MIRCEA, BEJENARU CONSTANTIN, VĂTAVU DORU, CĂPRARU GHEORGHE, CULICEANU EUGEN, AGA DAN, CAIB ALFRED. ▶

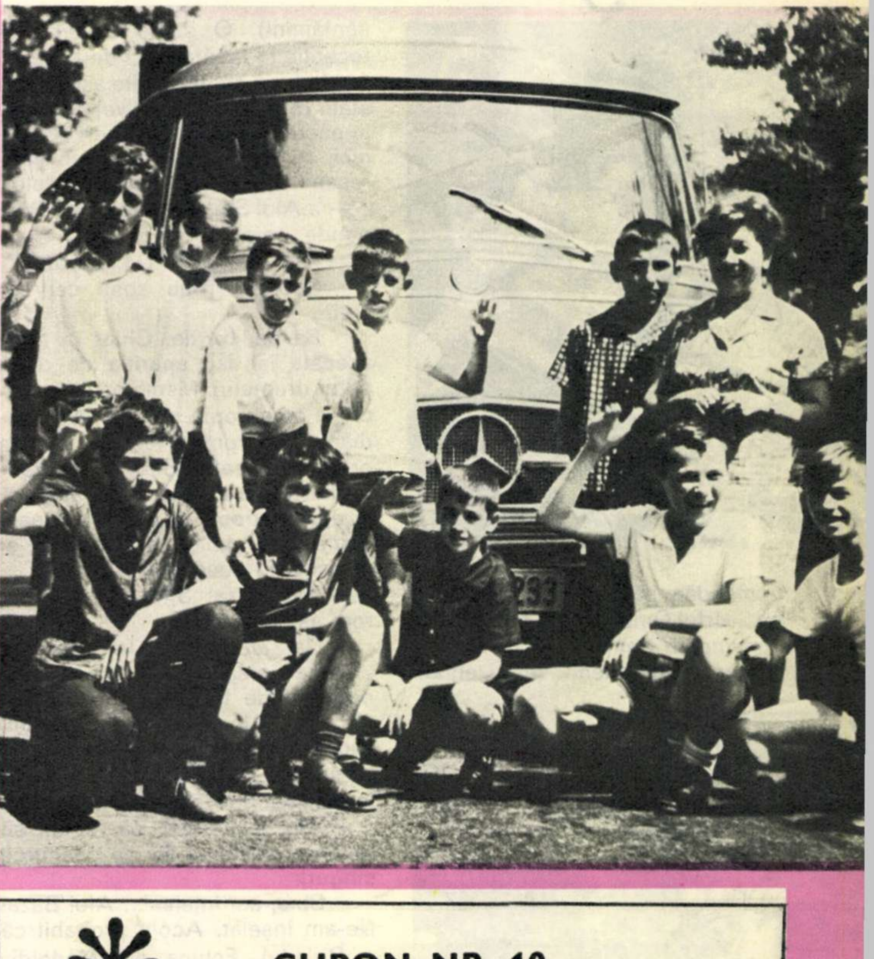

CONCURSUL VACANTEI

SERIA A X A

1. În modesta căsuță pe care o vedeți în fotografia de mai jos au fost scrise multe pagini nepieritoare ale literaturii clasice românești, rod al creației unuia dintre cei mai iubiți și talentați scriitori ai poporului nostru.

Răspundeți: a) Despre ce scriitor e vorba? b) În ce localitate se află această căsuță?

2. În mod intenționat, în însemnarea alăturată intitulată «De la munte la mare», n-am spus din ce localitate sînt fericiții cîștigători ai premiului I colectiv al concursului Minitehnicus-Cutezătorii Vă cerem să ne răspundeți voi.

3. Ce formulă reală are substanța care în stare gazoasă conține 85,7% carbon și 14,3% hidrogen, dacă un litru din această substanță gazoasă cîntărește, în condiții normale, 1,87 grame?

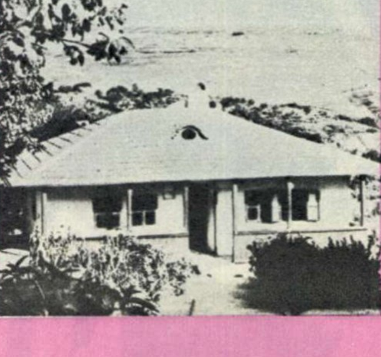

CUPON NR. 10

1. ....

2. ....

3. ....

După ce ați trecut răspunsul pe cupon, decupați-l și lipiți-l pe fișa voastră de concurs, în căsuța nr. 10.

O finală la... înălţime

EXPEDIŢIE PIONIEREASCĂ
RADIO 1968
1

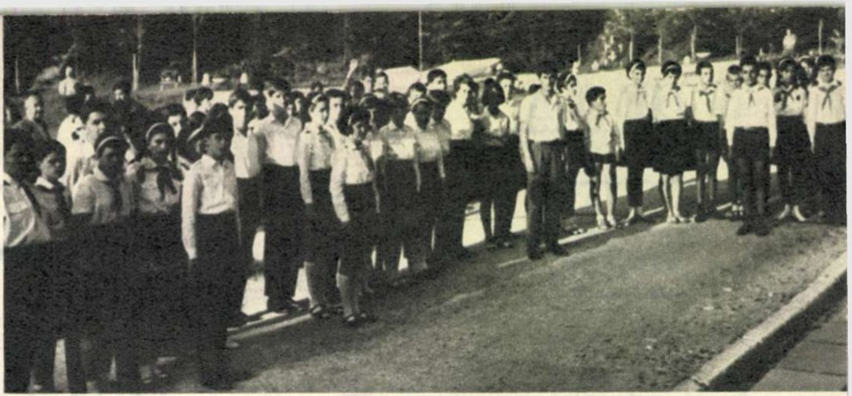
2

Acum sîntem convinşi: altitudinea nu are influenţă negativă asupra capacităţilor fizice şi intelectuale. Ba poate că dimpotrivă. Aşa că sportivii pot să se prezinte liniştiţi, chiar în ziua deschiderii, la Olimpiada din Mexic. Iar dacă vreunul dintre elevii din Bărăgan sau de pe litoral se descurcă mai greu la vreun obiect (fie că-i vorba de matematică ori desen), îi recomandăm să ceară să fie ascultat pe... vîrful Omul. Ne-au dat această convingere cei 140 de pionieri şi şcolari, componenţii reprezentativelor localităţilor Baia Mare, Medgidia, Dej şi Bîrlad, care timp de două săptămîni şi-au disputat, la Timişul de Sus, în frumoasa tabără pionierească de-aici, finala concursului republican «Expediţie pionierească» organizat de către Radioteleviziunea română în colaborare cu Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor.

2 500 m de... bucurii (pentru unii) şi necazuri (pentru alţii)

O dimineaţă senină, prevestind o zi frumoasă (cum de altfel au fost mai toate zilele acestor două săptămîni). O staţie de emisie-recepţie în tabără, zeci de ascultători în jurul ei, patru alte asemenea staţii (numai că portative) ascunse în pădure, numeroşi arbitri şi crainici, 40 de concurenţi şi un interesant dialog pe calea undelor.

— ...Alo! Staţia 1! Aici baza! Răspunde, m-auzi?

— Aici staţia 1. Da, te aud.

— Spuneţi, n-au sosit cei din Dej?

— Ba da, ba da. Chiar în clipa aceasta îşi fac apariţia de după cotul drumului. Membrii ultimei echipe se apropie în fugă, în şir indian, de «Puntea tăcerii». Acum primul a atacat-o. Sare cu siguranţă din piatră în piatră. Nu alunecă în apă. A trecut şi peste buştean. Urmează al doilea, şi al treilea, şi al patrulea coechipier...

3

— Alo, baza! Sînt staţia 3. Te rog ascultă-mă!

— Da, aici baza. Te ascult.

— Pe versantul din dreapta, la nord-est de tabără, cam la 700—800 m de punctul în care ne aflăm, vedem un grup de copii. Probabil că sînt cei din Medgidia... Se-nvîrt în acelaşi loc de cîteva minute.

— Alo, aici baza! Vă rugăm să rămîneţi ascunşi! Să se descurce singuri!

— Bine, am înţeles!... Alo! Baza! Ne-am înşelat. Acolo probabil că e Bîrladul. Echipa din Medgidia chiar acum îşi face apariţia punctul nostru... Sînt roşii la faţa, transpiraţi. O fetiţă plînge.

5

Da, la staţia 3, în timp ce ceilalţi înnoadă zdravăn cele patru frînghii oferite de arbitru (de-ar şti că numaidecît li se va cere să le deznoade, nu le-ar mai strînge cu atîta sete), o fetiţă s-a lăsat pe o piatră şi plînge cu sughiţuri. Plînge şi murmură: «Din cauza mea! Din cauza mea!» E convinsă că din cauza ei, din cauza ei care n-a putut să urce o pantă, au ocolit şi au rătăcit drumul, şi-au pierdut minute preţioase. O colegă o mîngîie în treacăt. Nu-i timp decît de asemenea gesturi...

— Alo, baza! Aici staţia 2. Dacă băimărenii au reuşit să rezolve proba practică de fizică în mai puţin de 4 minute, nu acelaşi lucru putem spune despre echipajul Dejului. Se scurg ultimele clipe ale celor 10 minute rezervate şi ei încă se mai consultă...

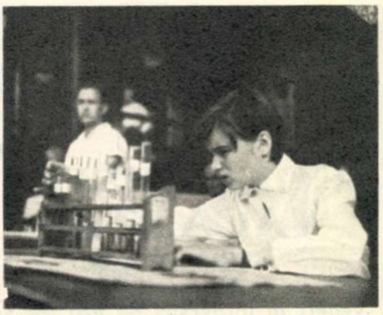
4

Au ales dintre numeroasele borcane cu substanţe ceea ce le-a trebuit, au făcut soluţia necesară, dar conductorii sînt prea scurţi şi nu ajung pînă la borcan. Mai sînt 35 de secunde, 34, 33... Şi ei tot stau, se gîndesc. Mai sînt 10, 9, 8 secunde... Deodată unul «sclipeşte», în sfîrşit, strigă « tava!», dă repede jos borcanele de pe tăviţa aceea banală şi toarnă soluţie în ea. Acum conductorii ajung. Becul se aprinde. Soneria sună!...

— Alo, baza! Formidabil! Extraordinar! Cu trei secunde înainte de ultima bătaie a metronomului, echipajul Dejului a reuşit...

— Felicitări! Alo, staţia 4!

— Aici staţia 4...

Cred că nici Făt-Frumos, de obicei supus la 3 încercări în aventurile sale, n-a trecut vreodată prin emoţiile trăite în acea zi de pionierii şi elevii aflaţi prin pădurile şi munţii din preajma taberei într-o originală cursă contra cronometru. Se desfăşura una din cele mai aşteptate şi palpitante probe: concursul de orientare turistică. Patru echipe, a 10 copii (băieţi şi fete), reprezentînd fiecare localitate participantă, au pornit din curtea taberei una după alta, la intervale egale, să străbată 2 500 m pe un itinerar precis şi complicat, dar necunoscut, de-a lungul căruia îi aşteptau

6

4 încercări. A fost de fapt o înfruntare a unor multiple calități: a modului de folosire a hărții și busolei, a rezistenței fizice, a cunoștințelor de geografie, chimie și literatură, a disciplinei și spiritului de echipă. Urmărit prin aparate de emisie-recepție portative și transmis la stația de amplificare, acest concurs de orientare. organizat deosebit de bine, a fost «trăit» cu sufletul la gură și inimile bătînd foarte tare...

Examene sub streașina pădurii

Ei da, băimărenii au cîștigat detașat concursul de orientare turistică. Au motive să se bucure, iar ceilalți să se întristeze, dar nu prea mult nici unii, nici alții, că încă sînt la început și rămîne de văzut cine se va comporta mai bine în celelalte probe. De pildă, cine va răspunde mai bine la... examene.

8

Și ce dacă sîntem în plină vară! Și ce dacă sîntem afară, pe-o pajiște, de la marginea căreia începe pădurea, încep munții? Și ce dacă în loc de catedră e o simplă masă, iar profesorul examinator (Mircea Sîntimbreanu) înainte de ați pune întrebarea, aflînd că te numești Lăcramioara, îți spune: «Lăcrămează un pic, poate mă înduplеci să-ți dau notă mai mare!» Parcă acum, și aici, în felul ăsta, nu puteam da examene? De ce nu? Mai ales dacă sînt așa de originale și interesante! Un răspuns științific, scurt și precis, scos parcă dintr-un dicționar enciclopedic, dacă mai e pipărat cu două glume, merge de minune.

Istoria le-a revenit celor din Baia Mare. Îngrijorare pe fețele lor. Nu că n-ar cunoaște istorie. Nici vorbă de așa ceva. Dar aveau un chimist așa de priceput!... Dacă trăgeau din «căciulă» chimia, sigur lua 10. Totuși Iudita Semeș s-a ținut bine. Binișor de fapt: 7 răspunsuri exacte. Acum e rîndul bîrlădenilor. Vai, dacă le-ar fi picat lor istoria! Nu că n-ar ști chimie! Dar aveau cu ei o enciclopedie vie în persoana lui... Acum nu mai are importanță. Important e acum s-o vezi pe Lăcrămioara la masă, în fața celor 10 eprubete cu substanțe. I s-a cerut să le combine în așa fel încît să obțină nu știu cîte precipitate și soluții de diverse culori. Să scoți albastru, roșu, negru, verde, roz și nu mai știu cîte alte culori din substanțe incolore!... Și asta în 3 minute. Ori trebuie să fi Lavoisier, ori să ai noroc cu carul. Pînă la urmă, 6 puncte. Tot a realizat ceva. Mai mult decît toți cei zece componenți ai echipei de orientare, care s-au întors din pădure cu tolba goală.

7

Felicia Toma răspunde pentru cei din Dej, la botanică. Are în față un ierbar cu 10 plante. Și nu trebuie să facă altceva decît să le recunoască. Ai zice că-i o nimica toată. Dar de unde. Pentru prima oară își dă seama că ovăzul seamănă cu stuful. Și invers. Ce-o fi? Ovăz? Stuf? «Stuf este!» «Ba nu, ovăz!» Vai, numai 5 puncte!

7, 6, 5. Uite-așa a mers pînă acum. Atunci înseamnă că Eugen Alexandru ar urma să ia 4. Mai ales dacă te uiți la el cu cîtă repezeală înfige acele acelea cu floare în hartă. Și nu-i decît o coală de hîrtie, cu contururile țării și apele ei. Atît. Harta adevărată se află ascunsă în spatele ei. «Care lac și-a tras numele de la o caracteristică a apei lui?» «Lacul Sărat!» «Bine. Și unde e pe hartă?» Eugen caută mai întîi prin Maramureș, trece prin Oltenia, urcă aproximativ pînă pe la Bicaz, apoi se decide și înfige acul pe undeva, între Brăila și Galați... Și totuși, cînd se scoate foaia de peste harta reală, surpriză. Opt localități precis indicate. Deci nota 8. Deci proba aceasta a revenit Medgidiei.

10

Și-acum, gata! Cortina! Deocamdată. Care aveți o minge? Aveți trei! Foarte bine. Pînă la masă facem un meci. Sau, dacă vreți, haideți să scriem acasă. Sau să ne plimbăm pe malul lacului...

O călătorie cu telefericul și un 9,66

Așa sînt unii, dom'le: din nimic reușesc să facă ceva. Și nu orice, ci un lucru frumos, care să-ți ia ochii, să te încînte și să te facă să-l apreciezi pe cel care l-a realizat. Nu mai departe decît aici, în tabără, Maria Eva Tătaru e unul (de fapt una) dintre aceștia. Să vedeți de ce-a fost în stare Eva.

Au plecat într-o zi, cu toții (adică 140 de finaliști, plus cei 14 cîștigători ai primei etape a concursului «Rozetele Cutezătorii», prezenți și ei aici, în calitate de... corespondenți) într-o excursie la cabana Clăbucet. Au mers pînă acolo cu autobuzele, apoi au urcat cu telefericul la Cota 1456. Atît au făcut și nimic mai mult. Aici însă îi aștepta o nouă probă: de compuneri literare. «Scriitorii să iasă în față!» li s-a spus. Trei fetițe și, dacă nu mă înșel, și un băiat. Printre ei, și Maria. Emoții cu... tona, de parcă ai fi zis că dintr-o clipă în alta cota urma să se înalțe cu ei cu tot la 7 000 de metri. Pînă cînd li s-a dat tema: în teleferic.

Vai, cine se aștepta! Cred că nimeni! Nimeni în afară de Maria Eva Tătaru. Sau, cine știe, poate că nici ea nu s-a așteptat, dar avînd (îndrăznim să zicem) stofă de scriitor, suflet de poet, pesemne că nu s-a lăsat copleșită de frică în teleferic, deși și ea mergea pentru prima oară cu el. Așa că pesemne n-a stat cu ochii închiși, ca alții. Și i-a ieșit o compunere atît de frumoasă, încît juriul (format din scriitorii Radu Tudoran, Iuliu Rațiu și Alexandrina Teodoriu) i-au dat doi de 10 și un 9. «Cabluri, stîlpi, păduri de brazi, concursul «Expediție pionierească» etapa finală, și peste toate eu, în teleferic...» Așa începe compunerea Mariei. Simplu, dar mai ales sincer, ca o mărturisire și tocmai de aceea frumoasă și convingătoare. Descrierea munților, pădurilor, împletită cu stările sufletești ale acelui moment, ale altor momente din timpul taberei, promisiunea că «voi reveni curînd, voi reveni desigur» să revadă frumusețile Bucegilor și cam atît! Atît, dar destul ca să scoată 9,66 puncte și să primească ropote de aplauze din partea tuturor și strigăte de bucurie din partea colegilor ei din Baia-Mare pe care i-a ajutat să se apropie și mai mult de rîvnitul loc întîi.

Au fost două săptămîni ca-n basme

E adevărat, tot timpul s-au întrecut, tot timpul au fost adversari și s-au «luptat» cu dîrzenie, pentru fiecare punct. Și în concursul de orientare, și în probele sportive de handbal, volei, șah și tir cu arcurile, și în ștafeta combinată, de mare haz (alergări cu picioarele legate, cu coechipierul în spate). S-au întrecut și în perspicacitate, și în manifestări artistice. Da, au fost tot timpul adversari. Și totuși s-au împăcat de minune, s-au împrietenit și-au petrecut cu toții două săptămîni ca-n basme, pe care nu le vor uita. Nu le vor uita nici băimărenii (cîștigătorii marelui premiu, o excursie de 30 zile prin țară cu autocarul), nici cei care au plecat de la Timișul de Sus direct spre casă.

Constantin DIACONU
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Cine a trecut peste acest pod și pe sub această firmă, cu greu s-a-ndurat să se reîntoarcă din lumea celor o mie și una de bucurii aflate dincolo de ele (foto 1). Pentru ca unii dintre «eroi» să nu se supere că nu i-am amintit și pe ei în reportaj, i-am prins pe toți, pe peliculă, în timpul unui obișnuit careu (foto 2). «Examen» la fizică în mijlocul pădurii. Se va aprinde becul? Va suna soneria? (foto 3). Să scoți toate culorile curcubeului din niște substanțe incolore, nu-i chiar atît de ușor... (foto 4). Nu, n-o doare măseaua, cum s-ar crede. Dînsa e una dintre «scriitoare» în timp ce-și citea la stația de amplificare «opera literară» scrisă contra cronometru (foto 5). Sînt în codru, cu arcuri și cu săgeți, dar nu-s vînători. La stația nr. 1 (proba de literatură a concursului de orientare), unde s-a tras cu arcul după întrebările agățate în copaci, se pleacă spre tabără (foto 6). «Trageți, strîngeți frînghia cît mai tare!» (Dacă ar ști că numaidecît tot ei vor trebui s-o desfacă!... (foto 7). Puntea tăcerii. Dacă nu credeți, ascultați! N-o să auziți decît cel mult murmurul pîrîului... (foto 8). Dacă așa prevede regulamentul ștafetei... (foto 9). În teleferic, spre cota 1 450 și spre descoperirea talentelor literare. (foto 10).

CÎND ERA DE VÎRSTA VOASTRĂ

DIMITRIE CANTEMIR

Evocare de OVIDIU ZOTTA

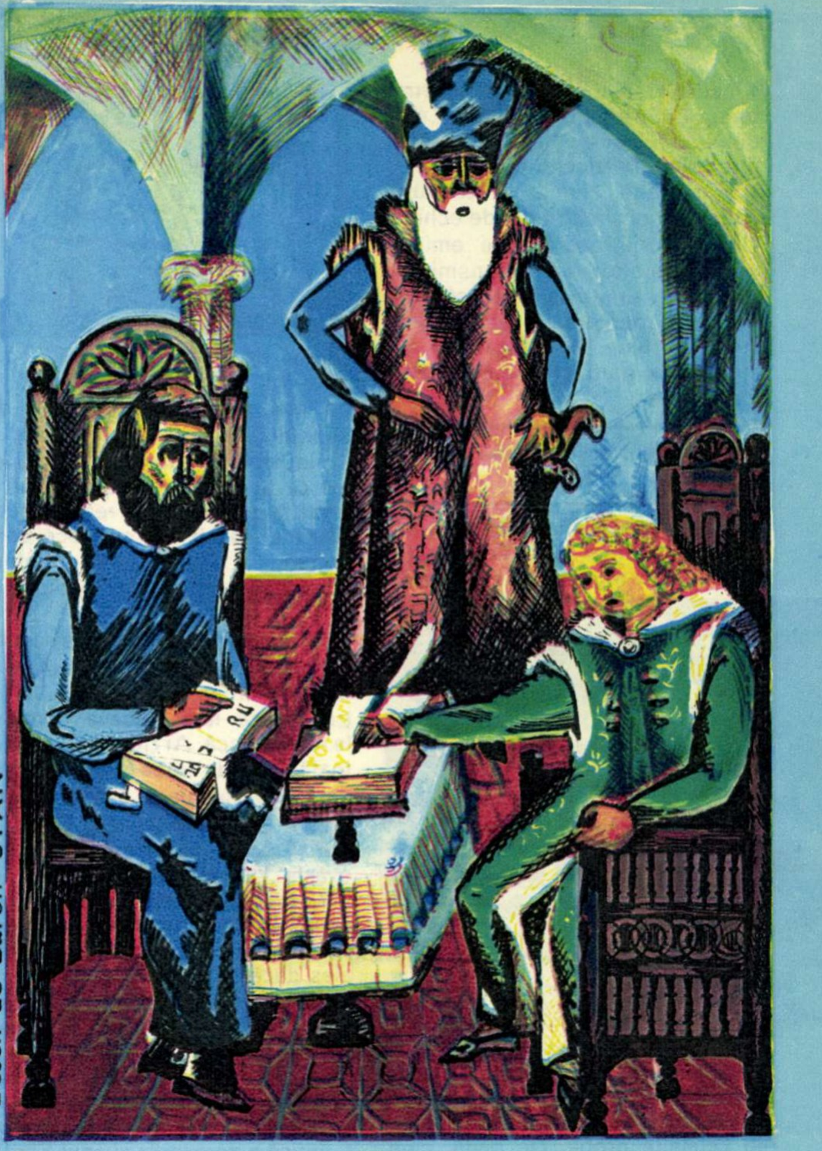

Desen de Baron STAN

Băiatul îşi trase sabia de la şold, o armă scumpă, veneţiană:

— Neculai, en garde, cum spune franţuzul!

Şi luă poziţia de gardă. Neculai se grăbi să-l imite. Nu era prima oară cînd îi slujea de tovarăş tînărului Dumitraşcu Cantemir la exerciţiile de luptă. Acest copil de doisprezece ani avea încă braţul slab, dar era îndemînatic şi cu ochiul ager.

Lamele se ciocniră, scăpărînd. Neculai avea multe de făcut, să se apere, să-l ferească pe Dumitraşcu şi, în acelaşi timp, să-i corecteze greşelile:

— Pas înainte! Loveşte acum! Apără-te! Sabia mai sus! Bine!

De după colţul clădirii se ivi o fată de vreo 18 ani, în straie frumoase, de sărbătoare. Neîndrăznind să ridice ochii, chemă încet:

— Bădie Neculai!

Oşteanul îi făcu semn lui Dumitraşcu:

— Mă iartă, Măria Ta.

Alergă spre fată, schimbară cîteva cuvinte. Apoi fata dispăru, iar el se întoarse îngîndurat:

— Nu-mi mai stă gîndul la joacă, Măria Ta.

— Neculai, tu ai un necaz. Spune-mi-l! Vreau să te ajut!

— Greu, tare greu. Nici Măriei Sale Constantin Cantemir Vodă se pare că nu-i stă în putinţă...

— Te îndoieşti de Vodă, oştene?

— Ferească sfîntul. Am luptat sub porunca Măriei Sale încă de pe cînd nu era domn, ci numai căpitan de steag.

— Atunci, vorbeşte!

Neculai respira greu, ca şi cum greutatea platoşei s-ar fi înzecit. Dumitraşcu auzi, cu uimire şi revoltă, că satul oşteanului fusese prădat de tîlhari lacomi şi neiertători. Aceşti tîlhari nu şi-au ascuns nici chipul, nici numele. Fiind deci binecunoscuţi, ar trebui să stea acum la judecata divanului domnesc.

— Şi? îl grăbi, cu nerăbdare, Dumitraşcu.

— În faţa Măriei Sale Constantin Vodă au venit numai păgubaşii, adică sătenii. Vinovaţii însă nu se grăbesc să se arate, şi nici cine să-i silească nu e.

— Neculai, aş vrea să te înţeleg!

— Ce-i de neînţeles? se încruntă oşteanul. Parcă Măria Ta nu ştie de isprăvile feciorilor lui boier Gavriliţă? Tîlharii care mi-au jefuit neamurile sînt oamenii lor. Vodă ştie, ştie şi nu ne face dreptate, pentru că Gavriliţă e cel dintîi dintre boieri, şi din cuvîntul lui nu iese!

*

În încăperea de sfat domnea încordarea. Constantin Cantemir Vodă, albit de vremuri, dar voinic şi dîrz, şedea neclintit în jilţul domnesc. Cei apropiaţi lui simţeau că nu e în toane bune, că abia-abia se străduieşte să nu-şi dea mînia pe faţă. Între cele două rînduri de boieri în caftane scumpe, şedeau îngenunchiaţi trimişii ţăranilor din satul lui Neculai. Gavriliţă, aflat, prin rangul său, foarte aproape de Vodă, vorbea sfătos, trăgînd furios cu coada ochiului stîng spre ţărani şi, umilit, cu cel drept, spre domnitor.

La uşă se produse o mică învălmăşeală. Dumitraşcu intră în fugă, se duse în faţa lui Vodă, se înclină cuviincios, dar cam grăbit, pentru că era din cale-afară de mînios, apoi rămase drept, cu mîna pe mînerul sabiei:

— Părinte al meu si Mărite Doamne, îngăduie-mi să iau parte la judeţ.

Boierii zîmbiră, înveseliţi şi chiar în ochii lui Vodă sclipi oarecare bunăvoie:

— Judeţul e pe sfîrşit. Puteai să vii mai devreme.

— De acum înainte voi fi aici înaintea tuturor! spuse semeţ Dumitraşcu. Iar acum, aş pofti, Doamne, să aflu dacă acestor săteni li s-a recunoscut dreptatea şi dacă pe urmele vinovaţilor s-au trimis călăreţi iuţi şi neiertători!

Vodă roşise, poate de mînie, poate din alte pricini. Obrajii lui cărămizii se boţiră în barba albă ca neaua. Gavriliţă spuse, zîmbitor şi indulgent:

— Nu am auzit pînă acum ca Măria Sa să fi îngăduit beizadelei să pună întrebări în divan...

— Dar nici nu l-am oprit! spuse Vodă, morocănos. Ştii ce, cinstite boier, răspunde-i domnia ta în locul meu!

Gavriliţă începu sfătos şi plin de îngrijorare. El spuse că pricina ţăranilor era tare nelimpede. Fireşte, aveau oarecari pricini să fie necăjiţi. Dar, Doamne, cine i-a nedreptăţit? Tătarii? Sau alţi năvălitori? Nu, ferească sfîntul, ci oameni de-ai ţării, pe care el, Gavriliţă, va şti să-i pedepsească! Dar, Mărite Doamne, cinstită beizadea şi înţelepţi boieri, trebuie să ne gîndim că pîrîţii nu au făcut ceea ce au făcut din rea voinţă! Ei sînt doar nişte tineri şi înfierbîntaţi luptători, care din greşeală au stricat satul Iodireni. În viitoarele lupte pentru apărarea ţării şi a domnitorului, vor şti să-i dovedească Măriei Sale vitejia şi însuşirile lor, deoarece printre ei se găsesc feciori de neam, fii ai unor boieri al căror cuvînt atîrnă greu şi în Ţara Moldovei, şi pe la curţile străine...

Ultimele cuvinte, Gavriliţă le rostise cu o intonaţie specială, care nu scăpă domnitorului. El se încruntă şi mai tare. Atunci, din spatele lui Gavriliţă, începu să glăsuie repede şi ascuţit, împestriţîndu-şi vorbirea cu fraze latineşti şi greceşti un călugăr înalt, slăbănog, care probabil se bucura de mare trecere, pentru că toţi îl ascultau cu atenţie şi mai ales Gavriliţă, care, la fiecare sfîrşit de frază a călugărului, zîmbea încîntat. Dumitraşcu înţelese că acest călugăr, om de casă al lui Gavriliţă, sprijinea acum spusele stăpînului său prin feluri şi feluri de legi scoase din cărţi mai vechi sau mai noi.

— Dar de ce atîta vorbă? se mînie Dumitraşcu, trăgînd pe jumătate sabia. Pricina e foarte clară: oamenii aceştia au fost jefuiţi sau nu? Să-i pedepsim pe făptaşi, atît ne mai rămîne! Cum, tată şi mărite Doamne, nu-l opreşti pe guraliv? Îngăduieşti oare ca la jalea acestor necăjiţi să se adauge si nedreptatea? Se află oare o lege pentru oameni şi alta pentru boieri?

— Pleacă! tună atunci domnitorul. Lipseşte din faţa mea!

Înaltul boier Gavriliţă zîmbea după obiceiul său — cu umilinţă spre domn, cu trufie spre ceilalţi dregători şi cu cruzime spre ţăranii îngenunchiaţi.

*

În seara celei de a doua zile, Dumitraşcu primi poruncă să se înfăţişeze în faţa lui Vodă. Dumitraşcu oftă. Aşadar, n-avea să scape de ceea ce se temuse: îl aştepta, desigur, o mustrare aspră. Străbătînd culoarul ale cărui ferestre dădeau în curte, văzu trasă la scară o trăsură străină. Straja îi spuse că Măria Sa se află, împreună cu un oaspete de la Bucureşti, într-o încăpere din cealaltă aripă a clădirii.

Porni într-acolo, tropăind grăbit pe lespezile care podeau numeroasele culoare. Ajungînd în faţa uşii, o deschise cu sfială. O exclamaţie de mirare îi scăpă. Încăperea era plină de cărţi aşezate cu îngrijire pe poliţe şi pe măsuţe. În mijloc, îl aştepta Constantin Vodă, alături de care se afla oaspetele, faţă bisericească după îmbrăcăminte şi atitudine. Dumitraşcu Cantemir roşi: «Doar n-o să mă certe faţă de un străin».

— Pofteşte, fătul meu — spuse cu vocea sa aspră bătrînul domn. Sărută dreapta cuviosului şi învăţatului părinte Ieremia Cacavela, pe care bunul nostru prieten, Şerban Cantacuzino, domnul Ţării Româneşti, s-a îndurat a ni-l trimite să-ţi fie dascăl. De azi, încăperea aceasta, unde m-am străduit să adun cărţile ce le vezi, va fi numai a voastră. Să-ţi asculţi cu smerenie dascălul, să deprinzi de la el înţelepciunea şi ştiinţa, fără de care în veacul nostru şi în cele viitoare nu va fi cu putinţă ca oarecine să-şi îndeplinească omeneştile îndatoriri.

Constantin Vodă tăcu o clipă, privind spada de la brîul beizadelei:

— E uşor a trage spada, Dumitraşcule, dar cînd şi pentru ce trebuie să o faci — numai o înţelepciune adunată cu trudă te poate povăţui. Maică-ta, doamna Ana, fie-i ţărîna uşoară, a fost o femeie înţeleaptă, cu aleasă ştiinţă de carte. Dacă ar fi trăit, s-ar fi bucurat să te vadă înconjurat de aceste cărţi şi îndrumat de învăţatul nostru Ieremia. Eu acum vă las, sper a vă începe lucrul. Să nu vă temeţi şi să nu vă sfiiţi dacă, la ceasuri de seară, cînd treburile domniei îmi vor îngădui, am să vin spre a mă bucura de mersul învăţăturii tale. Am să sed într-un colţişor, privind şi ascultînd cum fiul meu dobîndeşte

ceea ce mie nu mi-a fost dat să am. Dacă, prin voia soartei vei ajunge vreodată să cîrmuiești această țară, nădăjduiesc ca nici un boier și nici un venetic să nu-ți stea împotrivă cu vorbe iscusite ci, dimpotrivă, să-l rușinezi tu cu adevărata înțelepciune.

Din ziua aceea, tînărul Dimitrie Cantemir a stat mereu în preajma învățatului Ieremia. Indemnul spre carte, pe care îl simțise de la o vîrstă foarte fragedă, se preschimbă într-o adevărată pasiune. Si nu era bucurie mai mare pentru bătrînul domnitor decît să vină la lecții și, din jilțul pe care si-l trasese într-un ungher, să-l asculte pe Dumitrașcu conjugînd verbe latinești, traducînd din Aristotel, dezlegînd probleme de matematică sau povestind faptele împăraților de demult.

— Tînărul Cantemir va fi un mare învățat! spunea cu uimire dascălul Ieremia. În curînd, nu va mai avea ce învăța de la mine.

*

Au trecut anii. Drumul vieții l-a purtat pe Cantemir prin împrejurări care l-au pus la grele încercări. Izbînzile sale politice și mai ales cărturărești i-au dus faima în întreaga lume. Este primul mare învățat al poporului nostru și una dintre cele mai luminate minți ale Europei secolului XVIII. În 1698 vede lumina tiparului prima sa carte «Divanul sau gîlceava înțeleptului cu lumea sau giudețul sufletului cu trupul», **prefațată de însuși dascălul Ieremia. Deși operă cu conținut religios, «Divanul...» prevestește viitoarea evoluție raționalistă a autorului, în special prin aceea că citează învățăturile a numeroși filozofi antici și supune unei critici aspre clasele avute. Urmează numeroase scrieri:** «Istoria ieroglifică» **în care, sub forma unei imense fabule, se ocupă de viața politică a țărilor române;** «Istoria creșterii și descreșterii imperiului otoman» **(în limba latină) multă vreme considerată una din lucrările fundamentale în** această privință; «Descrierea Moldovei», **(în limba latină) cea dintîi monografie geografică românească;** «Hronicul româno-moldo-vlahilor» **în care a căutat să explice originea poporului român și unitatea sa etnică, dovedind continuitatea noastră pe teritoriul Daciei. Numeroase alte opere politice și filozofice întregesc redutabilul palmares științific al celui dintîi mare savant român. Domn al Moldovei în 1693 și între 1710—1711, el a încercat să scape țara de dominația otomană, cu sprijinul țarului rus Petru I. În urma înfrîngerii de la Stănilești, Dimitrie Cantemir este invitat de Petru în Rusia, unde își continuă activitatea științifică. În 1714, este ales membru al Academiei din Berlin, numele său fiind tot mai des rostit în cercurile științifice ale Europei acelor vremuri. Produs de geniu al pămîntului românesc, Dimitrie Cantemir deschide celebra coloană de filozofi, istorici și scriitori români, în care s-au înscris mai tîrziu Mihai Eminescu, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Nicolae Iorga, George Călinescu și atîția alții.**

MICRO-ENCICLOPEDIE
DIMITRIE CANTEMIR

• LA 21 AUGUST, ANUL ACESTA, SE ÎMPLINESC 245 DE ANI DE LA MOARTEA LUI DIMITRIE CANTEMIR (N. 1723)

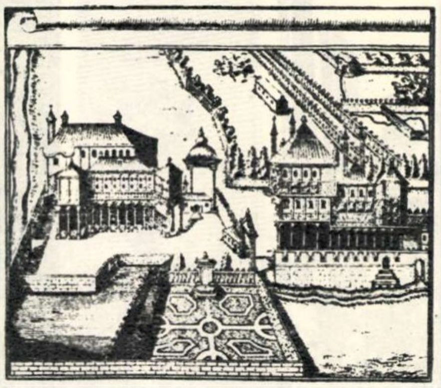

Palatul prințului Dimitrie Cantemir în Constantinopol. ▶

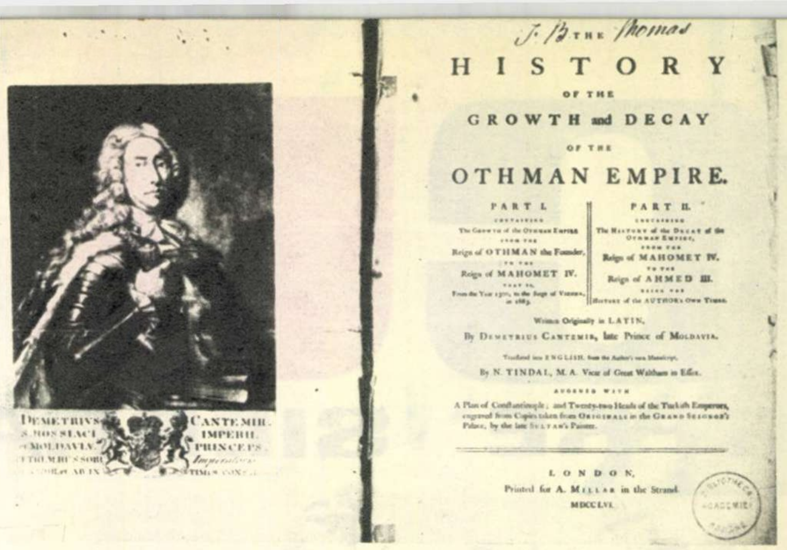

DEMETRIVS CANTEMIR. IMPERII PRINCEPS

J. B. Thomas

THE
HISTORY
OF THE
GROWTH and DECAY
OF THE
OTHMAN EMPIRE.

PART I.
CONTAINING
The Growth of the Othman Empire
FROM THE
Reign of OTHMAN the Founder,
TO THE
Reign of MAHOMET IV.
THAT IS,
From the Year 1300, to the Siege of Vienna, in 1683.

PART II.
CONTAINING
The History of the Decay of the Othman Empire,
FROM THE
Reign of MAHOMET IV.
TO THE
Reign of AHMED III.
BEING THE
History of the AUTHOR's Own Times.

Written Originally in LATIN,
By DEMETRIUS CANTEMIR, late Prince of MOLDAVIA.

Translated into ENGLISH, from the Author's own Manuscript,
By N. TINDAL, M. A. Vicar of Great Waltham in Essex.

ADORNED WITH
A Plan of Constantinople; and Twenty-two Heads of the Turkish Emperors, engraved from Copies taken from ORIGINALS in the GRAND SEIGNOR's Palace, by the late SULTAN's Painter.

LONDON,
Printed for A. MILLAR in the Strand.
MDCCLVI.

«Istoria creșterii și descreșterii imperiului otoman» în traducere engleză.

• Tipărirea lucrării lui Cantemir «Descrierea Moldovei» a cunoscut o întreagă istorie. După cum mărturisește autorul, el a scris cartea în latinește, după ce devenise membru al Academiei din Berlin. Lucrarea în manuscris a fost luată de fiul său, Antioh, cînd acesta a plecat în misiune diplomatică în străinătate.

De la el, manuscrisul a fost cumpărat de contele Thomson, după care a ajuns în mîinile lui Abraham Raas Boerhave, profesor la Academia din Petersburg. Circulînd astfel din loc în loc, «Descrierea Moldovei» a văzut lumina tiparului mai tîrziu (anii 1769—71) în limba germană.

• Prima traducere în românește a «Descrierii Moldovei» s-a tipărit în 1825, iar a doua, în 1851, este prefațată de Costache Negruzzi.

• Deși au trecut două veacuri de la alcătuirea «Descrierii Moldovei», cartea se citește și astăzi cu mult interes. Autorul n-a văzut în ea un simplu studiu de geografie, ci un mijloc de a înfățișa trecutul glorios al moldovenilor, bogățiile țării, perspectivele ei de dezvoltare.

• Lucrarea lui Cantemir «Istoria creșterii și descreșterii Imperiului otoman» s-a bucurat de o faimă europeană, fiind una din primele lucrări care au circulat în Europa pe această problemă. Ea a fost tradusă în limbile rusă, franceză, germană și engleză. Printre cititorii traducerii engleze se numără și celebrul poet Lord Byron.

• Pentru a realiza această lucrare, Cantemir a cercetat un bogat material documentar pe care l-a consultat la Constantinopol.

• Pentru ca cititorul să înțeleagă simbolurile pe care Cantemir le folosește în «Divanul sau « gîlceava înțeleptului cu lumea» el a dat la sfîrșitul cărții o cheie pentru recunoașterea personajelor. Prin *albină* Dimitrie Cantemir denumește poporul, pe țăranii iobagi, pentru că din munca lor se hrănesc boierii. Animalele de pradă sînt boierii mari pe care cărturarul îi socotește lighioane «aducătoare de răni netămăduite».

• În timpul petrecut la Constantinopol, Dimitrie Cantemir a fost inventatorul unui nou sistem de a nota muzica otomană și un compozitor renumit. La «Colocviul internațional de civilizații balcanice, ținut la Sinaia între 8—14 iulie 1962, muzicologul turc Halil Bedîi Yönetken a prezentat comunicarea «Dimitrie Cantemir în istoria muzicii turcești» în care arăta că învățatul român a adus o puternică contribuție la crearea muzicii clasice turce.

• Despre Dimitrie Cantemir și despre evenimentele anului 1711 a scris Voltaire în celebra «Histoire du Charles XII» (Istoria lui Carol XII regele Suediei).

DREPTATEA LUI BOGDAN VODĂ

de Ion CALOVIA

Mergeau călări, alături, prin inima codrilor de fagi, la marginea de sus a Moldovei, Vodă-Bogdan și fiul său, căci se rătăciseră alergînd după vînat, de tovarășii lor.

— Ce ne facem, Ștefan? zise Vodă-Bogdan, zîmbind în bărbița sa castanie. De va înnopta, ne vor sfîșia fiarele sălbatice...

— N-au voie, Măria-Ta, că ni-s paloșele ascuțite... vorbi băiețandrul, urcînd din șa într-un copac.

Vodă-Bogdan opri și el calul.

— Se vede o geană de lumină, Mărite Doamne! strigă Ștefan de pe creanga cea mai de sus.

— Să mergem într-acolo, fiule. Slujitorii au aprins focuri să ne dea de știre...

Era adevărat. Cînd ajunseră să iasă din codru, suita îi întîmpină cu voie bună.

Au pornit apoi spre cetatea Sucevei, cu pradă bogată. Și de cum au dat în cîmpie, au văzut niște oameni care arau pămîntul înjugați la pluguri de lemn.

— Bieții oameni! se mîhni Ștefan, privind țintă a dojană cu ochii lui ca cicoarea, la taică-său.

Bogdan-Vodă clipi a nedumerire și cum se aflară aproape de ei, întrebă:

— Oameni buni, da' de ce nu înjugați boii la pluguri?

— N-avem boi, boierule, că stăpînul ne-a luat pînă și cenușa din vatră..., răspunse aspru un țăran.

— Da' cine e stăpînul vostru?

— Boierul Aron, fratele cel vitreg al Măriei Sale domnitoru' țării Moldovei.

— Așa, fratele Măriei Sale?! zise încruntat Vodă.

— Întocmai! răspunseră țăranii.

Atunci Bogdan scoase o pungă cu galbeni și dîndu-le-o, glăsui:

— Luați-o, și faceți-vă rost de dobitoace... Măria Sa poruncește ca de-acu 'nainte voi să fiți stăpînii moșiei stăpînului vostru... Voi și urmașii voștri... Și să spuneți boierului Aron să se teamă de mînia lui Vodă, că el a dat poruncă ca voi să fiți răzeși!

Și chemînd la sine grămăticul, puse a scrie hrisovul, pe care cetluindu-l cu pecetea domnească, îl dădu răzeșilor.

Țăranii însuflețiți de milostiva faptă a domnitorului, strigară ca dintr-un singur piept:

— Trăiască Vodă-Bogdan!

Coconului său Ștefan, cel cu plete aurii, i se umeziră ochii și luînd mîna bunului său părinte i-o sărută.

Apoi convoiul de călăreți se pierdu în zare.

Însemnări de călătorie de **DARIE NOVĂCEANU**

ÎN CUBA

SPRE SIERRA MAESTRA

1

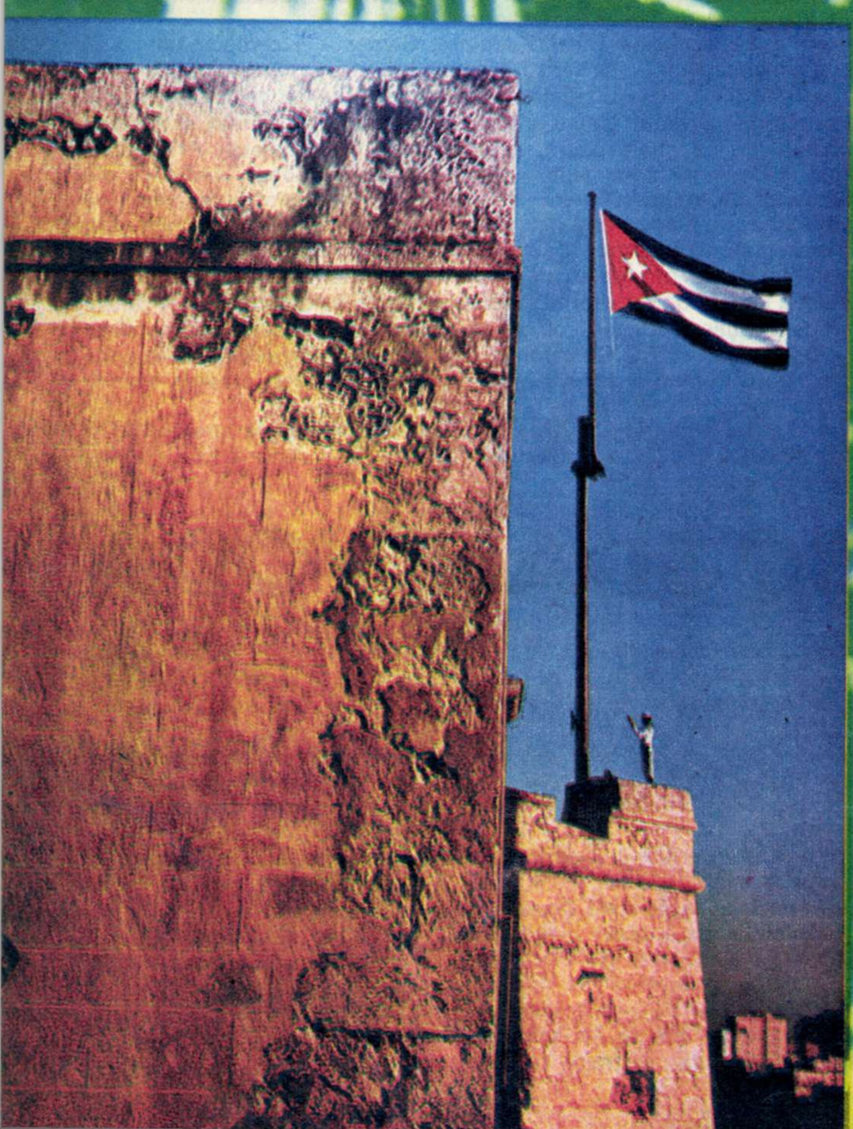
2

De la Santiago de Cuba drumul aleargă un timp pe lîngă țărmuri, străjuit din partea opusă de tremurul verde al palmierilor, apoi se lansează în sus, ca într-o decolare temerară, și se pierde treptat în imensitatea pădurilor. Ocolim povîrnișuri prăpăstioase, pante repezi, stînci și mici defileuri de rîuri, lăsînd mereu, în spatele nostru, necunoscutul prin care trecem. Luis, un as al volanului, ca toți șoferii Cubei, schimbă pentru ultima oară viteza și apasă cît poate de mult pe accelerator. Urcăm în Sierra Maestra.

— Pari un pilot destul de bun — încerc eu să-i descrețesc fruntea și să-l smulg, cu un zîmbet, din tăcerea lui preocupată.

— Nici eu nu sînt pilot, nici mașina asta nu-i avion — îmi răspunde el, oarecum categoric. Dar vom încerca să plutim...

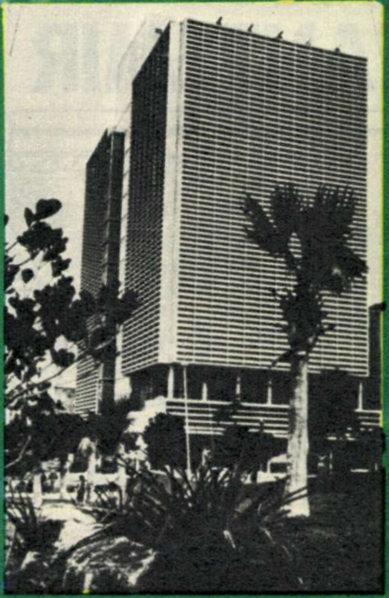
3

Și-ntr-adevăr, senzația pe care am încercat-o cînd mi-am aruncat ochii să caut țărmurile absente, a fost de plutire: norii erau din ce în ce mai aproape de noi, iar aerul, datorită acestei vaste vecinătăți cu cerul, era tot mai albastru. Sierra Maestra are acest farmec fără pereche de a te opri la jumătatea distanței dintre albastru de mare și albastru de cer.

Plecasem, așadar din Santiago de Cuba, oraș de inegalată frumusețe, situat la marginea de răsărit a Insulei și urcam în Sierra. Sînt cîteva luni de-atunci, dar senzația aceea, de plutire aeriană, nu și-a pierdut nimic din frumusețea ei. În Sierra Maestra a urcat Fidel. la sfîrșitul anului 1956, însoțit doar de o mînă de oameni — din cei 80, cîți debarcaseră, în taină, venind din Mexic, de pe micul vas GRANMA, mai rămăseseră 12 — pentru ca numai după doi ani, la întîi ianuarie 1959, să intre, triumfător, în Havana, înfrîngînd, doar cu puștile, armata de tancuri și avioane a cruntului dictator Batista. Fuseseră doi ani de eforturi supraumane, de pericol continuu și dăruire revoluționară. Parcă de-abia de atunci Sierra Maestra a cîștigat acest albastru neașteptat de frumos și abia de atunci lumea a știut că Republica de Cuba, cea mai mare insulă din arhipelagul Antilelor, are și munți. Mai înainte i se știau doar țărmurile, cei 3 500 de kilometri, cît măsoară coastele sale — splendidele ei litoraluri (peste 200) înșirate pe lungimea acestor kilometri, plantațiile de cafea și cele de trestie de zahăr, culturile de tutun, bogății care, niciodată, pînă în acel întîi de ianuarie 1959, nu au fost ale celor ce trudeau pentru ele. Cei doi ani din Sierra Maestra au făcut ca acestea să fie ale celor ce muncesc pentru ele.

4

Plecasem așadar din Santiago de Cuba și urcam în Sierra Maestra mînat tocmai de amintirea celor doi ani. Punctul ultim la care urma să ajungem era vîrful cel mai înalt al acestor munți, Turquino (1 960 de metri). După un timp, Luis a trebuit să renunțe la «avionul» său și să începem urcușul, adevăratul urcuș, fără el, descoperind că și așa senzația de plutire nu ne părăsise. Totul semăna cu o ascensiune spre lumină.

A doua zi m-am trezit foarte de

5

8

dimineață, cînd aerul e mai limpede decît oricînd, pentru a vedea, zadarnic, țărmurile de apă rămase undeva, departe. Le-am zărit doar în clipa cînd soarele a izbucnit, brusc din ocean, imens și roșu, ca o flacără. Tot dinspre Santiago de Cuba, orașul de inegalată frumusețe.

Și mi l-am închipuit atunci ca pe o imensă flacără, incendiind zidurile uriașe de piatră ale întunecatei cazărmi Moncada, aflată în acest oraș, bastion de siguranță pentru tirania lui Batista. Fidel îl luase cu asalt, la 26 iulie 1953, și fusese înfrînt. Definitiv înfrînt, credeau armatele de tancuri și avioane ale lui Batista. Dar n-a fost așa: ziua aceea s-a transformat în simbol, Fidel a strîns oameni în jurul ei, i-a organizat într-o forță politică sub denumirea de 26 Iulie și a fost, în acel întîi de ianuarie 1959, învingător. Înfrînt definitiv rămînea dictatorul Batista.

Moncada este azi școală, iar în Sierra Maestra poporul cuban a construit alte zeci de școli, ca pretutindeni în Cuba, singura țară din America Latină care nu mai are neștiutori de carte.

O localitate, de exemplu, din Sierra Maestra, poartă numele frumos de La Gran Piedra (Uriașa Piatră). I se spune așa pentru că aici se află o neașteptată îngrămădire de stînci, dintre care una, lungă de 51 de metri, cîntărește peste 6 333 de tone... E o localitate care pînă de curînd a fost lăsată cu istoria ei de demult: în 1791, populația din Haiti, țara cea mai apropiată de Cuba (la numai 77 de kilometri, în timp ce distanța de Jamaica este de 140 de kilometri, de Florida de 180, iar de Mexic de 210) s-a ridicat împotriva asupritorilor francezi și cei care s-au mai putut salva s-au retras aici, unde au cultivat, între altele, primul arbore de cafea. Casele în care au locuit aceștia au fost și ele reconstruite și în multe dintre ele se află școli pentru elevii de azi ai Cubei.

7

Am privit acel răsărit de soare de pe vîrful Turquino și mi-am amintit de toate acestea pentru că Turquino n-ar fi fost nici el, fără asaltul Moncadei din 26 de Iulie 1953 și fără de cei doi ani de luptă pentru libertate, în care Fidel, Ernesto Che Guevarra, Camilo Cienfugeos și alții au rămas în Sierra Maestra, decît un vîrf de munte, cel mai înalt din întreaga insulă.

Cuba însă nu-i doar o insulă. Alte peste 1 600 de insulițe, mai mari sau mai mici, înșirate jur-împrejurul ei fac parte din pămîntul cuban, peste care soarele din dimineața aceea se ridica imens și roșu, ca o flacără.

Privindu-l, după ce călătorisem prin multe orașe și-mi făcusem pretutindeni prieteni, m-am gîndit că nici Cristofor Columb nu putea să debarce în altă parte decît tot în apropiere de Santiago de Cuba. Și așa a și fost: pentru prima dată el a debarcat la aceste țărmuri. Pentru că pămîntul cuban trebuia să fie descoperit.

6

9

1. Armata revoluționară victorioasă pe străzile Havanei, după răsturnarea regimului dictatorial al lui Batista.

2. Bastionul Castillo del Morro, construit în 1589 pentru apărarea insulelor din Marea Caraibilor. Farul instalat în turnul său emite semnale pînă la 22 mile marine, ajutînd la buna desfășurare a navigației.

3. Facultatea muncitorească țărănească «Julio Antonio Mello» a Universității din Havana.

4. Studiu la Școala națională de artă din Havana.

5. Pămîntul Cubei irumpe în frumuseți vegetale de-un autentic exotism.

6. Monumentul închinat eroului național al Cubei, José Marti, din Piața Revoluției — Havana.

7. Imaginile eroilor iubiți ai poporului cuban — Che-Guevarra și Camilio Cienfugeos — însuflețesc munca celor ce se află pe plantații.

8. Arhitectură cubaneză.

9. Tăierea trestiei de zahăr.

10. Ernesto Che Guevarra va trăi veșnic în inimile poporului cuban.

10

HASTA LA VICTORIA SIEMPRE
Che

DE LA MARCAHUASI LA VÎRFUL OMUL

Drumul a fost lung, foarte lung și în spațiu, și în timp. Căci nu mai puțin de 11 500 km în linie dreaptă și 44 de ani — socotiți în căutările neostenite ale lui **Daniel Ruzo** — despart, pentru acest pasionat al cercetării stîncăriilor din munții întregii lumi, platoul Marcahuasi din Peru de cărarea șerpuitoare care suie spre Omul, mîndra podoabă a Bucegilor.

A FI SAU A NU FI...

Poet, laureat al unui important concurs de literatură înainte de a împlini douăzeci de ani, Ruzo a fost dintotdeauna înclinat spre căutarea fărîmelor de adevăr ascunse în legendă, a rațiunii reale din fiecare tradiție. Tocmai datorită acestui fapt, drumul spre noua lui pasiune de mai tîrziu i l-a deschis literatura. Totul a pornit de la o povestire a lui **Edgar Allan Poe,** în care era vorba de un craniu așezat într-un copac, pe o anumită ramură a acestuia. Discutînd cu un apropiat amic, **Pedro Astete,** reputat cercetător al simbolurilor utilizate de oamenii de altădată, în tihna unei după-amieze plăcute, pe terasa unei case de Lima, despre scrierea lui Poe, Ruzo a vrut să exemplifice. Socotind albiile de piatră ale torenților săpate în piatra arsă de soare a unui munte vecin drept ramuri ale copacului descris de Poe, a rămas cu totul surprins văzînd aievea pe «ramura» cu pricina, la locul știut... craniul descris de Poe!

— Dar nu se poate! au strigat uimiți cei doi prieteni. Au privit mai bine, au cercetat, și așa — printr-o simplă coincidență — a descoperit Ruzo un cap de piatră, vizibil doar dintr-un oarecare loc și modelat fără îndoială cu multă vreme în urmă de cineva...

A fi sau a nu fi... vîntul, eroziunea naturală! Aceasta este întrebarea care i-a consumat ani lungi de căutări literatului care își descoperise brusc un domeniu de pasionantă cercetare într-o direcție în care nu avea precursori. A urmat apoi Marcahuasi, cu zecile, cu sutele sale de sculpturi și compoziții din piatră.

Începută în anul 1924, aventura trăită la înălțimi de peste 4 000 de metri, timp de luni de zile în fiecare an, a îngrămădit în fototeca cercetătorului mii și mii de clișee, fotografii, diapozitive. Rînd pe rînd alte și alte figuri ieșeau din piatră, erau înviate de soarele solstițiilor de vară din roca amorfă. Dar comoara aceasta de imagini, care vădea fără putință de tăgadă o străveche muncă umană la Marcahuasi, și-a trăit legendele timp de aproape trei decenii doar în inima și aparatele de luat vederi ale celui care o găsise. Pentru că el căuta dovezi noi, argumente noi, și în cele din urmă, atunci cînd se hotărî să-și prezinte descoperirea, în 1953, o expuse ca pe o expresie străveche a unei culturi tipic peruviene.

Iată însă că și Europa își are stîncile ei lucrate în aceeași tehnică — Ruzo le-a întîlnit în Franța și Grecia, alții, recent, în Urali. Au urmat apoi alte surprize, în Africa de astă dată, pe Valea Nilului. Străvechea cultură în a cărei existență credea Ruzo, părea că nu este numai americană. Dacă într-adevăr oamenii vechimii au lucrat în acest fel stîncile, apoi au făcut-o peste tot pe unde au trăit, lăsîndu-și în patru continente vestigiile pe care le-a surprins Daniel Ruzo.

ADMIRÎND O ILUSTRATĂ

Cu aceste gînduri și realizări a sosit pentru întîia oară Daniel Ruzo în România, în iarna anului 1967. Iar într-o dimineață geroasă, dar însorită de decembrie s-a oprit în fața unei tutungerii. Văzuse ceva într-o vitrină. Ilustrate. Unele reprezentau stînci din Carpați. Le-a cumpărat pe toate. Un medic bucureștean pe care îl cunoscuse a adăugat micii colecții încă una. O ilustrată colorată reprezentînd Omul, stînca și cabana de pe vîrful cu același nume din Bucegi. Daniel Ruzo, a privit-o cu luare aminte. Peste cîteva săptămîni spunea unui cunoscut, cu prilejul plecării spre patrie: «Am să mă întorc la vară».

Așa a și fost. Și iată-ne în cabana de la Babele: Daniel Ruzo, reporterul fotografic al revistei «Cutezătorii» și autorul acestor rînduri. Mîine dimineață vom porni spre Omul. Va găsi Ruzo ceea ce caută?

Acest personaj înalt, puțin adus, cu ochii vii, cu aparatul de fotografiat veșnic «gata de tras», ține în mînă ilustrata de astă-iarnă. Pentru el «Sfinxul» de la Babele este o veche rocă, aleasă de om pentru forma ei, «lucrată» și apoi lăsată vîntului și intemperiilor să o deterioreze de-a lungul anilor.

— Vedeți, spune el, aici este figurat un ochi. Vrînd să prindă în obiectivul său o stîncă și cabana de lîngă ea, fotograful a prins din «greșeală» un detaliu care pentru mine vorbește foarte mult. Ah, dacă aș putea să găsesc locul din care a luat vederea, și ziua, și ora, și luna cînd a făcut-o...

A doua zi de dimineață ne aflăm pe Omul. Cu

niel și Carola Ruzo
b cerul carpatin.

aparatul în mînă, Ruzo gesticulează animat. El este sigur că, de mult, unele dintre aceste stînci au fost decorate de mînă omenească. Dar pentru a susține asta trebuie probat, și pentru a proba trebuie cercetat.

GIGANȚII NE VEGHEAZĂ DIN STÎNCĂ

Elevii unui grup școlar aflat în excursie s-au strîns în jurul lui. Cu gesturi largi el își explică «tehnica», etapele ei. Obligatorii. Mai întîi faci recunoașterea locului. Ți se pare că ai descoperit ceva? Aștepți lumina favorabilă. Apoi, de sus, de jos, din dreapta, din stînga, faci zece, douăzeci, treizeci de fotografii la diferite ore, în lumina diferită... Developezi. Studiezi cu atenție imaginile. Iată forma căutată! Cu dovada in mînă revii la stîncă. De abia acum, în a treia etapă, ajungi să determini locul de unde poți lua o fotografie bună, cea adevărată.

De-abia acum, așezîndu-se aici, în locul acesta pe care-l marchezi în teren, va putea oricine să admire, în aceeași lumină, vestigiile unei opere de artă săpate în piatră de un om din alte vremi... Un cap, ca de pildă acesta,care păzește cu strășnicie începutul **Văii cerbului,** sau celălalt, care străjuiește o vale ce se deschide de sub **Mecetul Turcesc,** un leu cu coama bogată, cu ochii vii, ca acela de colo...

Dar locul din teren din care privind ar trebui să se desfășoare panoramic în fața-ne întregul lor tablou? Să-l căutăm. În grupul nostru se află și neîncrezători. Vocea lui Daniel Ruzo repetă:

— Trebuie să se găsească undeva pe aici o piatră mai înaltă, cu o ridicătură centrală — e felul lor de a-și marca «terenul»... Acum vedem stînca din față, o creastă ne-o ascunde pe cealaltă. De pe piatra rotundă însă s-ar vedea amîndouă.

Cine a găsit-o oare? Unul dintre noi? Nu, el! Acum, așezat exact deasupra ridicăturii din centrul pietrei rotunde, pasionatul peruvian are prilejul să cuprindă într-o singură privire elementele tabloului său...

A fost apoi rîndul busolei. Căci ceea ce leagă această cercetare de știință nu e numai evidența faptelor, ci și «detaliul» că ochii aceștia,care privesc de pe stîncă sau capetele care învie sub razele soarelui au un anume raport geometric între ele, sînt orientate într-un anume fel.

Pentru a putea trage concluzii trebuie ca și la Marcahuasi să funcționeze teodolitul. Argument major, căci ne pune în fața alternativei: ori acceptăm că vînturi care bat în direcții diferite «fac» operă sculpturală orientată la fel, ori se află la mijloc mîna și mintea omului preistoric.

Se face tîrziu. Coborîm pe potecă. Înfășurat în tradiționalul **poncho** peruvian, la aproape șapte decenii, Ruzo se simte sigur și ne-o ia de multe ori înainte. Ochii lui par a ne spune:

— Aș vrea să vă văd la noi, în Anzi, la peste 4 000 de metri altitudine...

Noi însă ne gîndim la ceea ce ne va aștepta mîine sau poimîine acolo, departe, spre est, în stîncăriile Ciucașului.

D.TODERICIU

1. «Sfinxul» îndeamnă la meditație. Prin el grăiesc strămoșii omenirii.

2. Un chip încruntat se ridică din stîncă. De cîte milenii apără valea?

3. Prim plan la foto 2.

4. Încă o strajă, veghind Omul.

5. Drumurile cutezătorilor se întîlnesc.

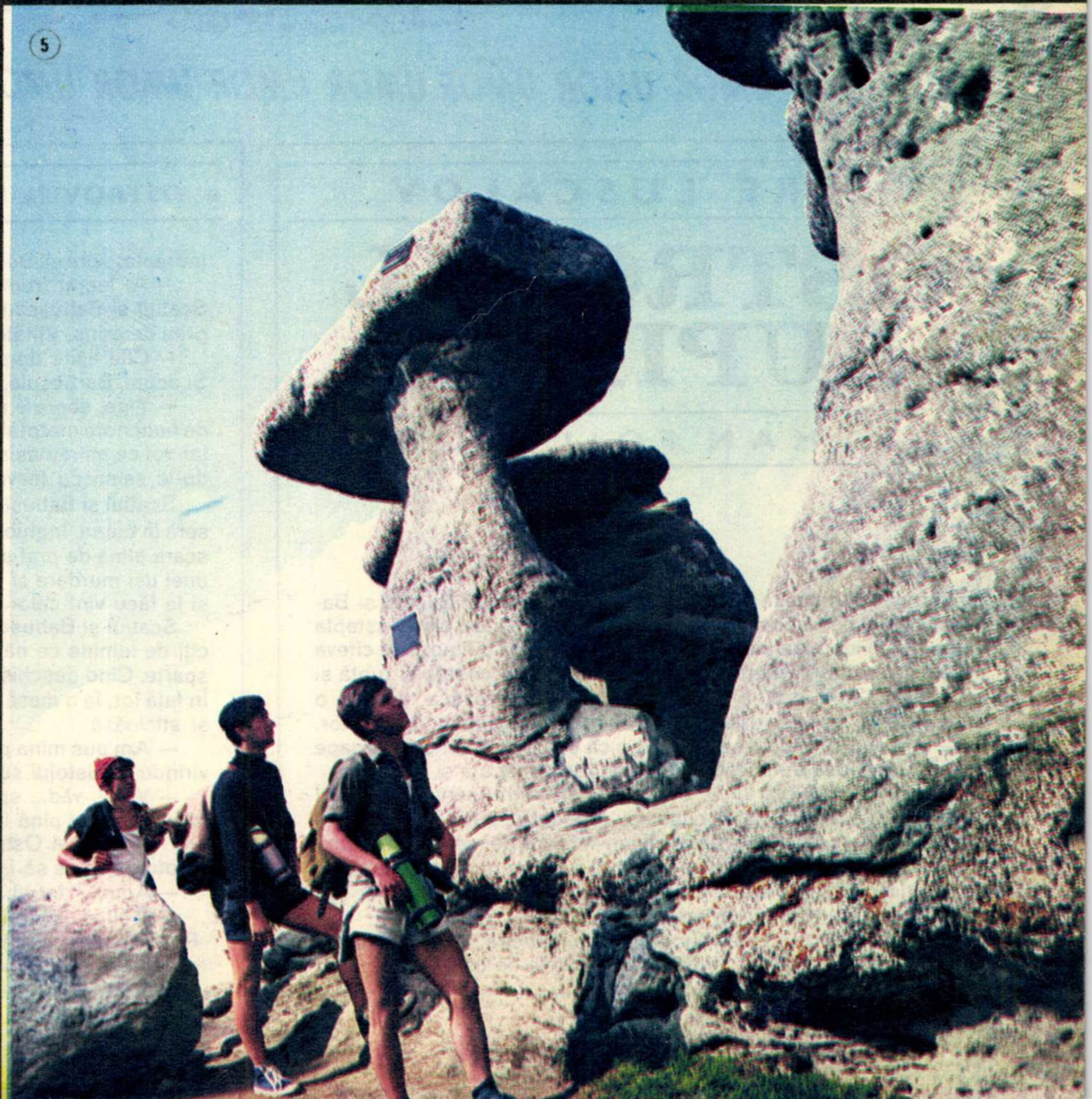

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

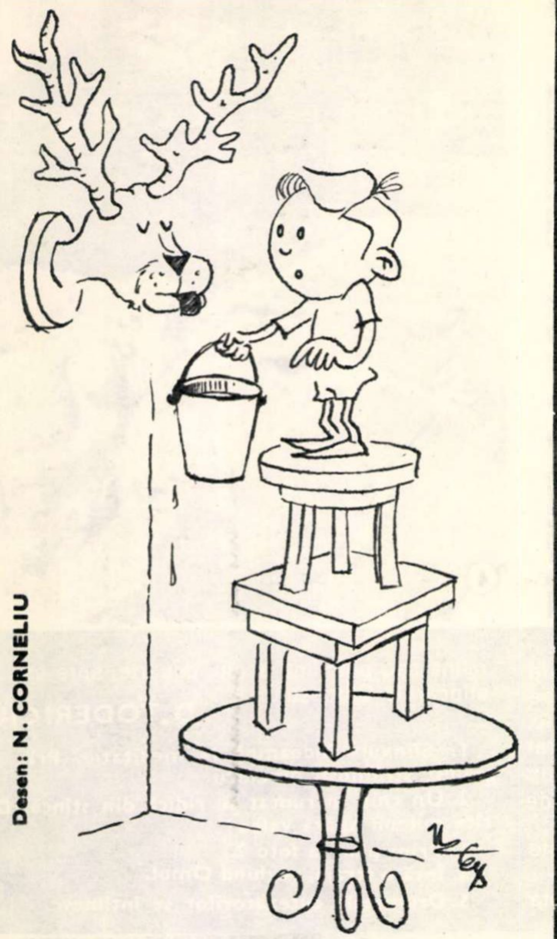

Desen: N. CORNELIU

CANICULĂ

Desen: Adrian ANDRONIC

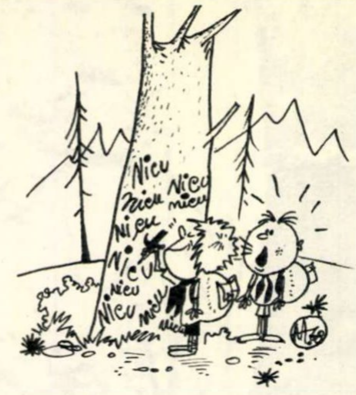

— Asta nu e o faptă demnă de un coleg. Se poate să nu-mi lași și mie un singur locșor unde să mă iscălesc ? ?!!!?

Desen: Pompiliu DUMITRESCU

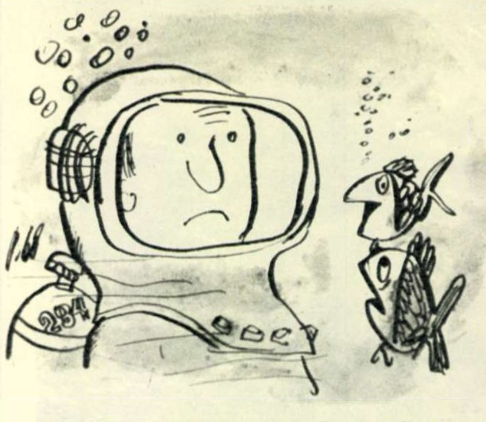

— Cam plictisitor programul ăsta... nu ți se pare?

Desen: N. CLAUDIU

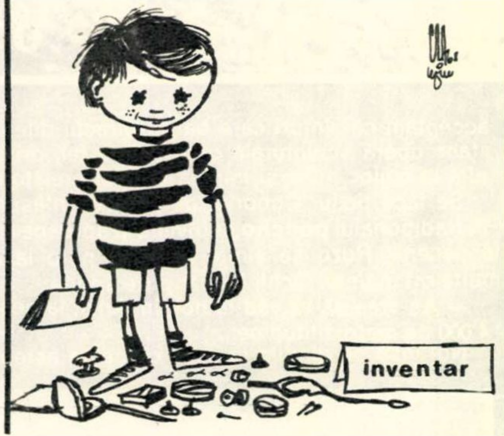

Desen: Vasile MÎNDRĂ-CRĂIȚĂ

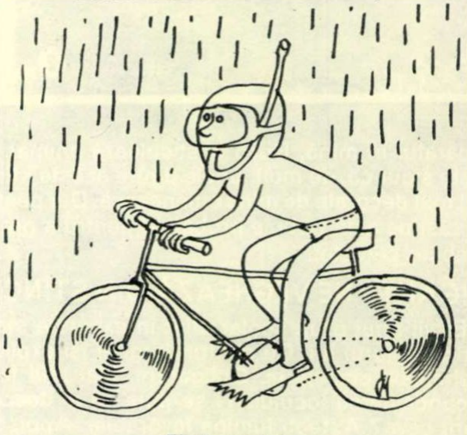

Fără cuvinte

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR UMOR

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Bătrîna pătrunsese în curte. Ducînd valiza grea, Scatiul și Babușcă pășiră pe aleea năpădită de buruieni, spre casa care îi aștepta într-o liniște încremenită și ciudată. După ce urcă gîfîind, cele cîteva trepte de la intrare, bătrînica scoase o cheie din poșeta ei ruptă și soioasă și, vîrînd-o cu o mînă tremurătoare în broasca ruginită, o răsuci apoi și împinse ușa care se deschise cu un scîrțîit îngrozitor.

— Am ajuns, maică! spuse bătrînica cu o voce blîndă, aproape stinsă. Să vă dea dumnezeu sănătate! Încă o lecuță și gata.

Urmărind-o pe bătrînică, cei doi băieți pătrunseră într-un hol mare și întunecos, cu pereți coșcoviți și podelele putrede și desfundate. În fundul holului, o scară de lemn în formă de melc se înșuruba în semiîntuneric și dispărea ca o umbră fumurie undeva,spre etajul de sus. În clipa cînd bătrînica puse piciorul pe prima treaptă, ușa de la intrare se trînti cu un zgomot asurzitor.

Cei doi băieți aruncară valiza jos și se răsuciră cu iuțeala fulgerului. Dar era prea tîrziu. Rezemat cu spatele de ușă, cu un pistol

• OSTROVUL LUPILOR • 174

îndreptat spre ei, Bărbosul îi primi cu un zîmbet batjocoritor pe buze:

— Ai lucrat frumos, Mirando, se adresă el bătrînei, în timp ce Scatiul și Babușcă se uitau înlemniți la el. Puii ăștia de lișiță sînt greu de prins. Vînătorul nu mai trăgea nădejde să pună mîna pe ei.

— Cîte lișițe de-astea am mîncat eu la proțap! chicoti bătrîna. Și acum, Bărbosule, ți-am adus marfa, să faci bine să-mi dai banii!

— Ține, scorpie afurisită, spuse Bărbosul. Și scoțînd un pumn de bancnote mototolite se apropie de bătrînă și i le îndesă în palmă. Iar voi ce ați rămas așa? Hai sus, urcați pe scară! adăugă el, făcîndu-le semn cu țeava revolverului.

Scatiul și Babușcă se priviră în tăcere. Va să zică din nou căzuseră în cursă. Înghiontiți de la spate de Bărbos, cei doi băieți urcară scara plină de praf și cu balustradele căzute și se pomeniră în fața unei uși murdare și stropită cu var. Max împinse ușa cu picioarele și le făcu vînt celor doi băieți în cameră.

Scatiul și Babușcă zburară în încăpere și se opriră o clipă năuciți de lumina ce năvălea înăuntru printr-o fereastră cu geamurile sparte. Cînd deschiseră ochii, amîndoi băieții făcură un pas înapoi. În fața lor, la o masă, se afla Vănătorul,care îi fixa cu o privire verde, și sticloasă.

— Am pus mîna pe ei, i se adresă cu un glas triumfător Bărbosul, vîrîndu-și pistolul sub curea...

— Văd... văd... spuse liniștit Vînătorul, măsurîndu-i pe cei doi băieți din cap pînă în picioare... Deci singurii martori care știu ce s-a întîmplat la Ostrovul Lupilor cu Profesorul sînt aici. N-avem încotro, trebuie să-i facem să tacă, Max.

— Acum? întrebă Bărbosul punînd mîna pe patul pistolului.

— O clipă... îl opri Vînătorul cu un gest. Să vedem ce ordin ne dă «Rîma de mare», adăugă el, trăgînd un mic aparat de radio-emisie-recepție ce se afla pe masă... Vom afla îndată ce avem de făcut.

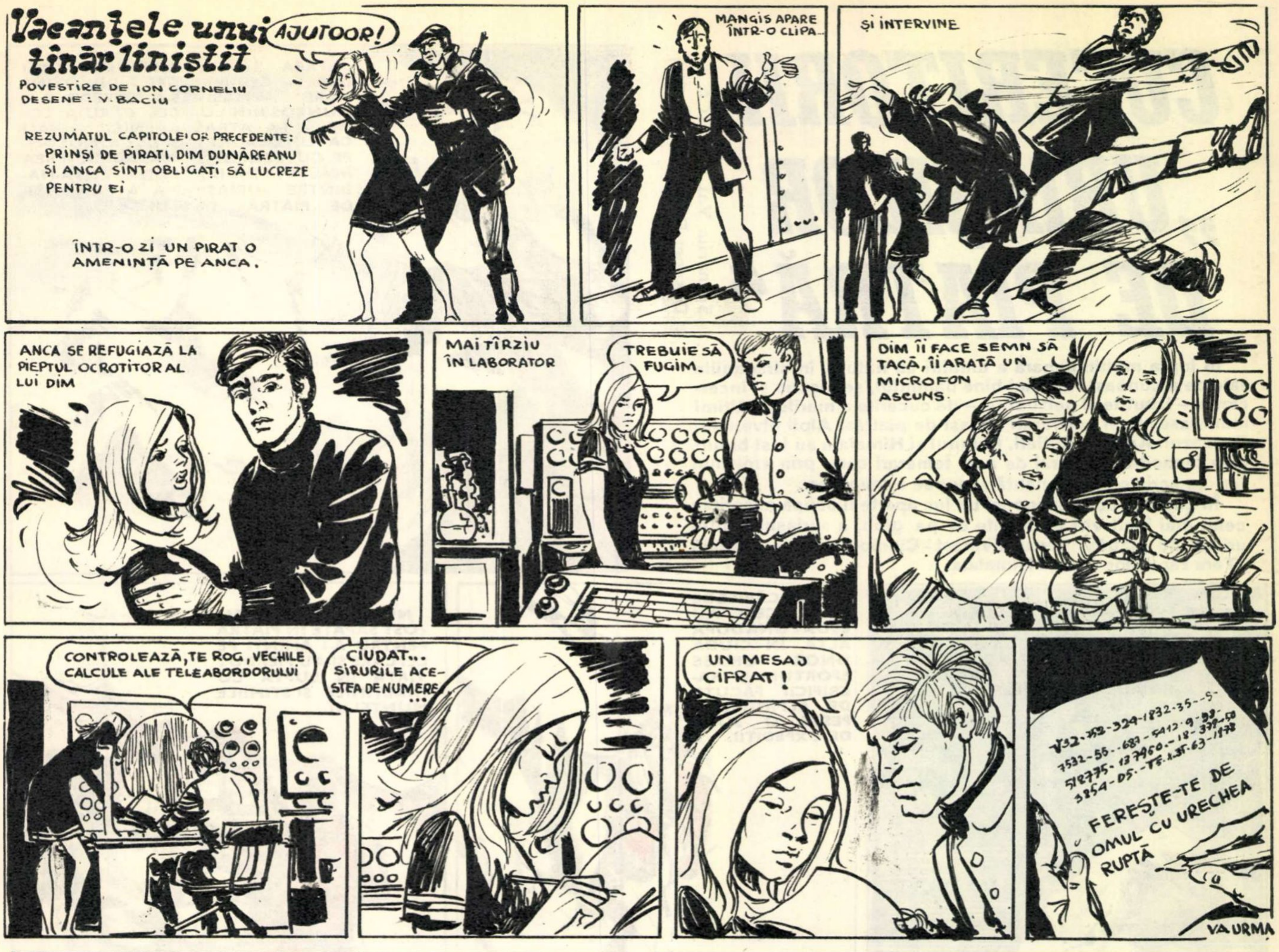
Vacanțele unui tînăr liniștit
POVESTIRE DE ION CORNELIU
DESENE: V. BACIU
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: PRINȘI DE PIRAȚI, DIM DUNĂREANU ȘI ANCA SÎNT OBLIGAȚI SĂ LUCREZE PENTRU EI
ÎNTR-O ZI UN PIRAT O AMENINȚĂ PE ANCA.
AJUTOOR!
MANGIS APARE ÎNTR-O CLIPA...
ȘI INTERVINE
ANCA SE REFUGIAZĂ LA PIEPTUL OCROTITOR AL LUI DIM
MAI TÎRZIU ÎN LABORATOR
TREBUIE SĂ FUGIM.
DIM ÎI FACE SEMN SĂ TACĂ, ÎI ARATĂ UN MICROFON ASCUNS.
CONTROLEAZĂ, TE ROG, VECHILE CALCULE ALE TELEABORDORULUI
CIUDAT... ȘIRURILE ACESTEA DE NUMERE...
UN MESAJ CIFRAT!
FEREȘTE-TE DE OMUL CU URECHEA RUPTĂ
VA URMA

• OSTROVUL LUPILOR • 175

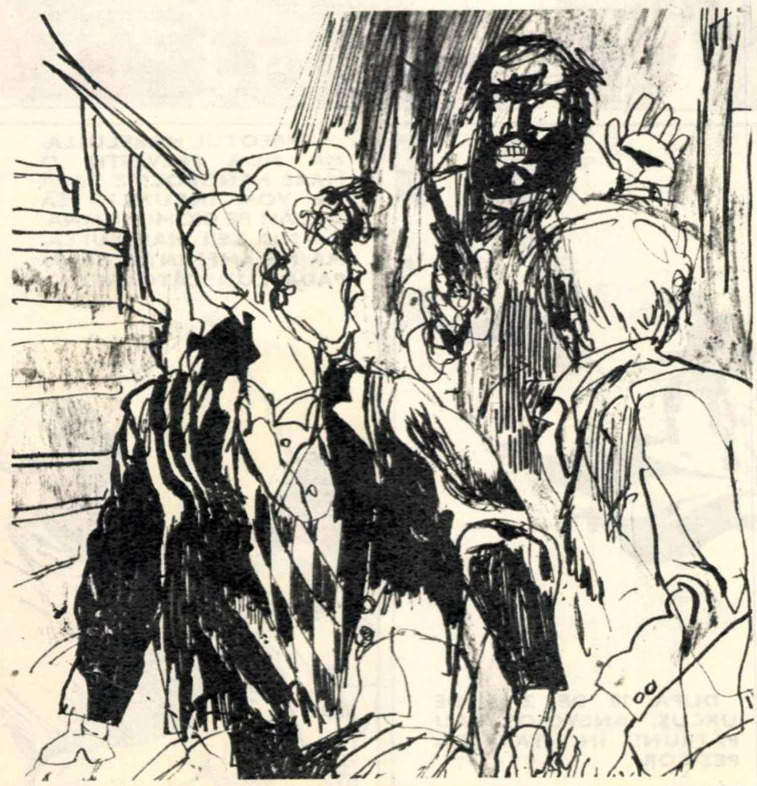

• OSTROVUL LUPILOR • 176

Și vînătorul începu să manevreze butoanele.

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul și Babușcă urmăreau mișcările Vînătorului. Băieții își dădeau seama că le sînt numărate clipele.

— X 14... Am intrat în recepție... răsună o voce cunoscută în micuțul aparat de radio... Vorbește!... Te ascult...»

— E vocea lui Nenea Panait, îi șopti Scatiul lui Babușcă, albindu-se la față... El e.

— Gura! strigă Bărbosul îmbrîncindu-l pe Scatiu.

— Marfa a sosit... spuse liniștit Vînătorul în aparat. Ce facem cu ea? O schimbăm? întrebă și răsuci din nou butonul.

Peste cîteva clipe vocea lui Panait răsună din nou, limpede și puternică în liniștea încăperii.

— La noapte porniți cu ceasurile de aur spre șlep, spunea vocea. Barca celor doi băieți se află în port, o remorcați la plecare. Totul trebuie să pară un accident... Un accident, Vînătorule... E clar?

Vînătorul răsuci butonul.

— Băieții sînt barcagii, răspunse el cu un glas umbrit de neîncredere. O să creadă că s-au răsturnat și s-au înecat în Dunăre?

— Idiotule! sosi peste cîteva clipe răspunsul «Rîmei de mare» — Băieții au călătorit noaptea, un vas maritim i-a izbit, a sfărîmat barca și i-a aruncat în Dunăre». M-ai înțeles?

Vînătorul răsuci repede butonul.

— Acum e limpede, șefule!

— Bine... Și «Rîma de mare» tăcu.

Vînătorul se ridică în picioare și arătînd spre cei doi se adresă Bărbosului:

— Du-i jos, Max, și închide-i în camera cu ferestre oblonite. La noapte o să avem treabă cu ei.

(Va urma)

CUCERITORII „URIAȘILOR DE PIATRĂ“

Scenariu: Val TEBEICĂ
Desene: DEAC ION - Cluj

În lupta multimilenară a omului cu natura, în strădaniile sale de a cunoaște cît mai bine pămîntul, se înscriu și încercările — izbutite și neizbutite — de cucerire a marilor înălțimi muntoase. Acei adevărați «uriași de piatră», Alpii elvețieni, Caucazul. Anzii Cordilieri, Pamirul și Himalaia au fost biruiți prin tenacitate și curaj de acei temerari care, prin eroismul lor, au scris o emoționantă «epopee a munților».

În paginile acestei epopei un loc aparte îl ocupă cucerirea celui mai înalt vîrf de munte de pe glob, a «uriașului între uriașii de piatră», piscul Everest-Ciomolumna ce domină «Țara zăpezilor», adică Himalaia.

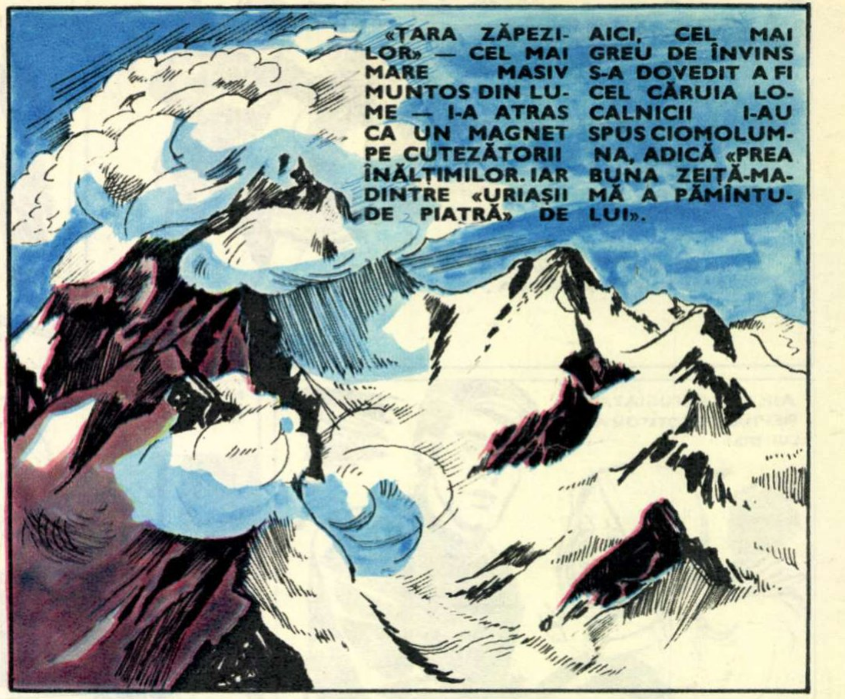
«ȚARA ZĂPEZILOR» — CEL MAI MARE MASIV MUNTOS DIN LUME — I-A ATRAS CA UN MAGNET PE CUTEZĂTORII ÎNĂLȚIMILOR. IAR DINTRE «URIAȘII DE PIATRĂ» DE AICI, CEL MAI GREU DE ÎNVINS S-A DOVEDIT A FI CEL CĂRUIA LOCALNICII I-AU SPUS CIOMOLUMNA, ADICĂ «PREA BUNA ZEIȚĂ-MAMĂ A PĂMÎNTULUI».

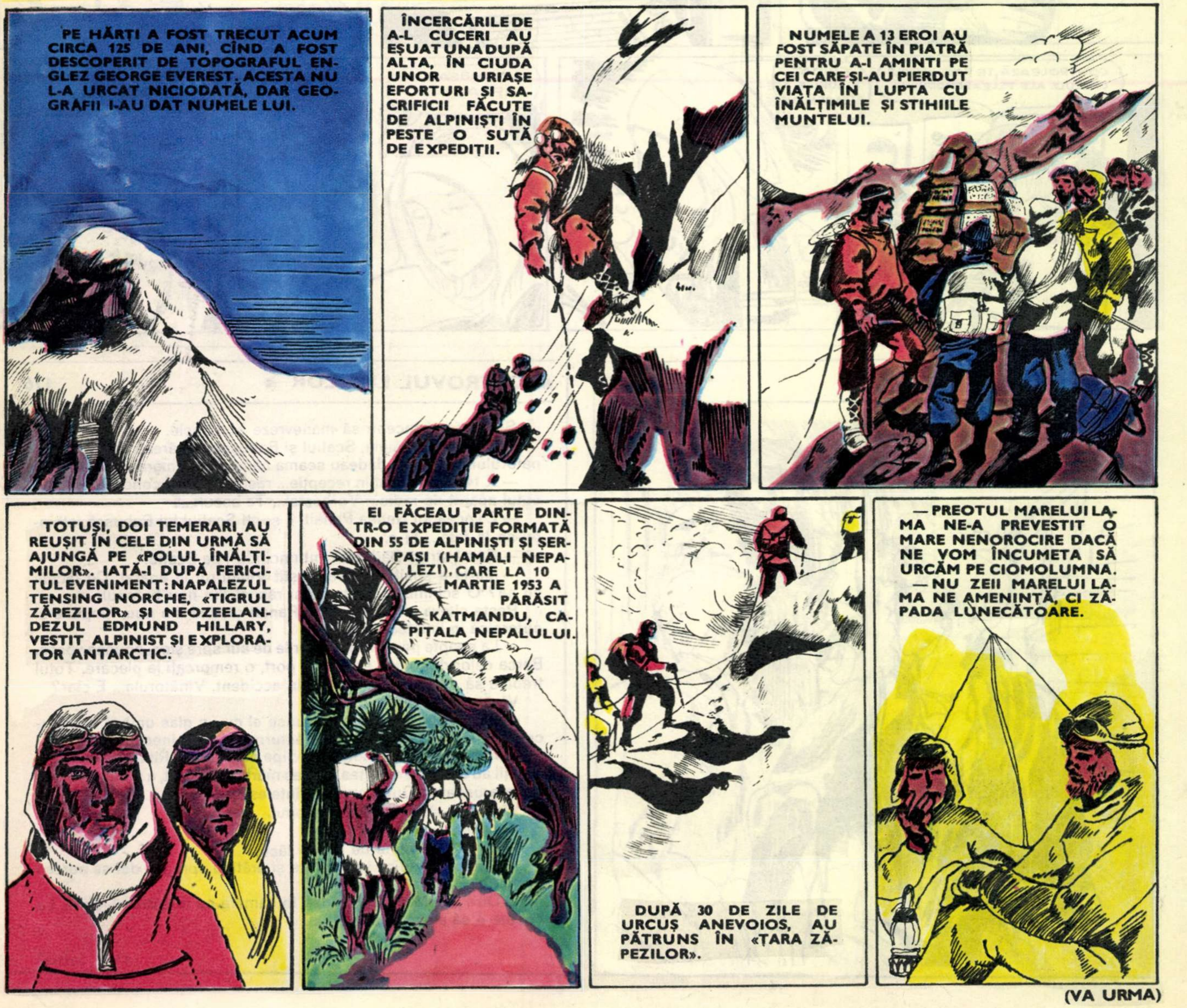
PE HĂRȚI A FOST TRECUT ACUM CIRCA 125 DE ANI, CÎND A FOST DESCOPERIT DE TOPOGRAFUL ENGLEZ GEORGE EVEREST. ACESTA NU L-A URCAT NICIODATĂ, DAR GEOGRAFII I-AU DAT NUMELE LUI.
ÎNCERCĂRILE DE A-L CUCERI AU EȘUAT UNA DUPĂ ALTA, ÎN CIUDA UNOR URIAȘE EFORTURI ȘI SACRIFICII FĂCUTE DE ALPINIȘTI ÎN PESTE O SUTĂ DE EXPEDIȚII.
NUMELE A 13 EROI AU FOST SĂPATE ÎN PIATRĂ PENTRU A-I AMINTI PE CEI CARE ȘI-AU PIERDUT VIAȚA ÎN LUPTA CU ÎNĂLȚIMILE ȘI STIHIILE MUNTELUI.
TOTUȘI, DOI TEMERARI AU REUȘIT ÎN CELE DIN URMĂ SĂ AJUNGĂ PE «POLUL ÎNĂLȚIMILOR». IATĂ-I DUPĂ FERICITUL EVENIMENT: NAPALEZUL TENSING NORCHE, «TIGRUL ZĂPEZILOR» ȘI NEOZEELANDEZUL EDMUND HILLARY, VESTIT ALPINIST ȘI EXPLORATOR ANTARCTIC.
EI FĂCEAU PARTE DINTR-O EXPEDIȚIE FORMATĂ DIN 55 DE ALPINIȘTI ȘI ȘERPAȘI (HAMALI NEPALEZI), CARE LA 10 MARTIE 1953 A PĂRĂSIT KATMANDU, CAPITALA NEPALULUI.
DUPĂ 30 DE ZILE DE URCUȘ ANEVOIOS, AU PĂTRUNS ÎN «ȚARA ZĂPEZILOR».
— PREOTUL MARELUI LAMA NE-A PREVESTIT O MARE NENOROCIRE DACĂ NE VOM ÎNCUMETA SĂ URCĂM PE CIOMOLUMNA.
— NU ZEII MARELUI LAMA NE AMENINȚĂ, CI ZĂPADA LUNECĂTOARE.

(VA URMA)

CLUBUL LOGICIENILOR

Profesorul universitar EDMOND NICOLAU vă propune să rezolvați următoarele două probleme la care asteaptă, bineînteles, si răspunsuri de la voi;

A
C
F
B
B
D
A
E
C
A

1. La ultima Olimpiadă de matematică au luat parte și șase membri ai clubului logicienilor pe care îi notăm A,B,C,D,E,F. Dintre ei, doi au fost distinși în mod deosebit pentru frumoasele soluții date. Întrebați fiind care sînt cei distinși, s-au obținut următoarele răspunsuri:

1 — A și E
2 — B și F
3 — F și A
4 — B și D
5 — C și A

Dar Ionel, care participase și el la olimpiadă, a observat că aceste răspunsuri nu sînt corecte: în patru dintre ele, unul din premiați e numit corect, dar celălalt elev indicat nu a fost de fapt distins; în celălalt răspuns care a rămas, ambele nume sînt indicate greșit.

Care să fie oare elevii care au fost distinși la olimpiadă?

2. La Mircea, care este filatelist, vin în vizită trei colegi, Vasilică, Anton și Mihăiță, care își aduc cu ei și clasoarele, pentru a face schimb de timbre. Ei îl găsesc pe Mircea cu niște timbre pe masă, pe care tocmai le clasa: erau patru mărci albastre și patru mărci roșii.

Mircea, vesel din fire, propune prietenilor săi următoarele: cei trei prieteni să depună clasoarele lor pe masa lui Mircea. Acesta va pune în clasoarele lor, pe ascuns, cîte două mărci din cele opt pe care ei le-au văzut pe masa lui. După aceasta, pe rînd, fiecare dintre prieteni se va uita în clasoarele celorlalți doi prieteni ai săi, căutînd să deducă ce culoare au mărcile *din clasorul său*. Cel care va ghici primul va cîștiga mărcile. Vasilică și Mihăiță, după ce examinează pe rînd clasoarele, declară că nu știu. Atunci, fără a se uita la clasoarele respective, păstrate de Mircea, Anton le spune ce culoare au mărcile din clasorul său.

Voi ați putea spune ce culoare aveau mărcile identificate de către Anton?

Răspunsurile la ultimele două probleme

1. Cu o întrebare aflăm un număr din două; cu două întrebări aflăm un număr din $2^2=4$; cu 10 întrebări aflăm un număr din $2^{10}=1024$.

2. Numele de familie al lui Vasile poate fi doar Sandu. Pionierul cu numele de familie Marin se poate numi, de asemenea, doar Sandu. Rezultă că Marin are numele de familie Vasile.

CLUBUL LOGICIENILOR

Desen: Remus TĂZLĂUANU

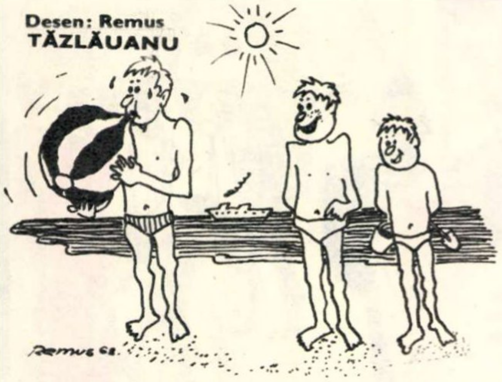

— Şi la şcoală tot cu suflatul se ocupă!...

VERS ENIGMĂ

(2, 5, 6, 4, 3)
(5 cuvinte)

de Ioan PELTEACU

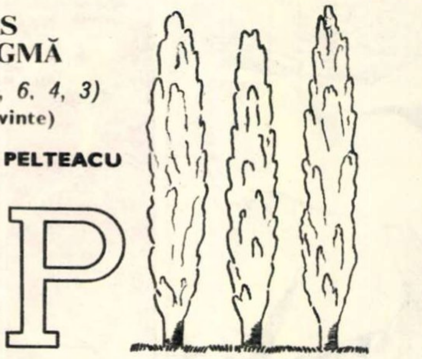

GLUME VESELE ŞI TRISTE

«Logică»

Mama:
— De ce ai 9 la purtare, Gigele?
Gigel:
— Pentru că nu am ştiut de 10, mamă.

Profesorul:
— Cînd mergeţi cu tramvaiul sau cu autobuzul, cum vedeţi un călător în vîrstă, care stă în picioare, vă ridicaţi şi-i cedaţi locul
Nicuşor, către colegul său de bancă:
— Ce bine de mine! Eu nu merg decît cu troleibuzul.

«CINSTITUL»

— Poftim 10 lei să-ţi cumperi îngheţată şi să mergi la film.
— Nu merit decît 7 lei, tată!
— De ce?
— Păi am luat eu 10 la geografie, dar am luat 3 la matematică...

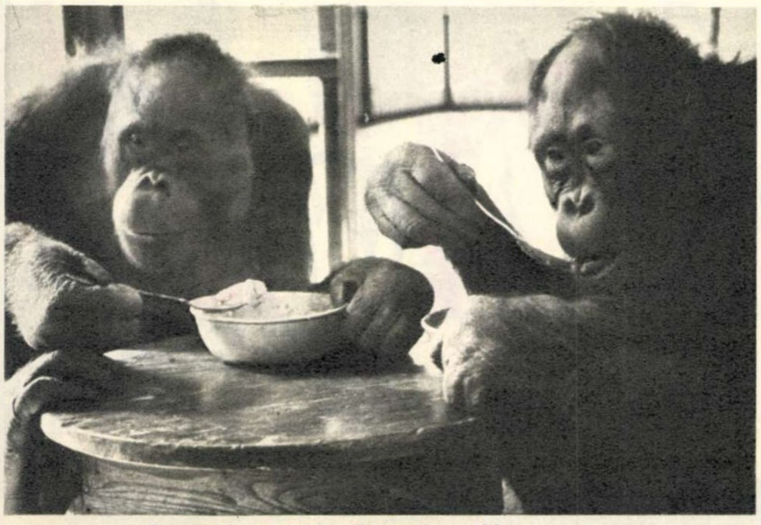

Foto: GH. VINTILĂ

Banane! mmm... îţi aminteşti?

GHICITOARE... CHIMICĂ

Anul 1807 a fost rodnic pentru chimie. Astfel, în acest an un savant în vîrstă de numai 29 de ani comunică descoperirea a nu mai puţin de patru elemente chimice de mare importanţă.

Ştiţi care sînt aceste elemente şi cum se numeşte descoperitorul lor?

CLUBUL LOGICIENILOR

CUM SE ÎNFRUNTĂ ANIMALELE

Focile se mulţumesc să-şi ia o atitudine amenințătoare şi să se răţoiască una la cealaltă.

Pe cînd cu crocodilii... trageţi singuri concluziile.

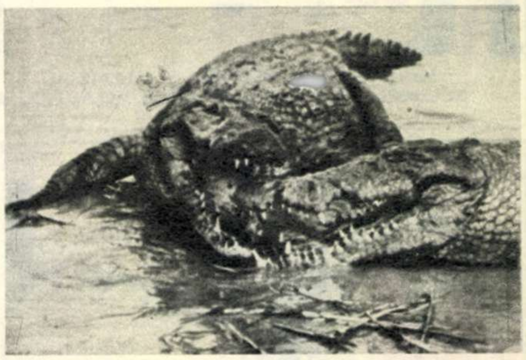

Umor de peste hotare

Desen de: Wolfgang SCHUBERT — R.D.G.

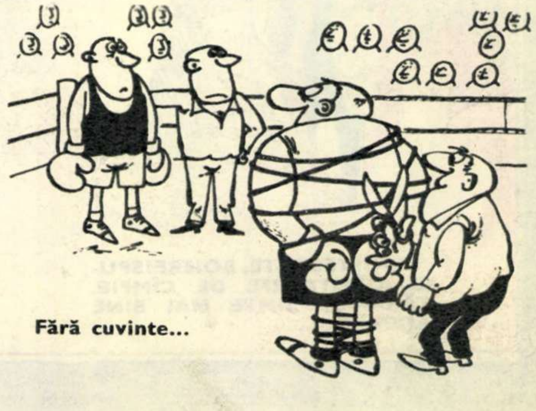

Fără cuvinte...

GIUVAIERURILE LUI BASARAB

Scenariu: DUMITRU M. ION
Desene: MIHAI SÎNZIANU

ÎN MIEZ DE NOAPTE AGHIREȘ VEGHEA ÎNTINSURILE PĂMÎNTULUI. EL ADUSESE VESTEA APROPIATEI LUPTE CU DUȘMANUL. SFATUL SE STRÎNSESE DIN NOU. OCHII DOMNULUI SCLIPEAU. BLÎND ÎN VORBĂ ȘI CUGETAT, MAI GĂSEA VREME SĂ ASCULTE.

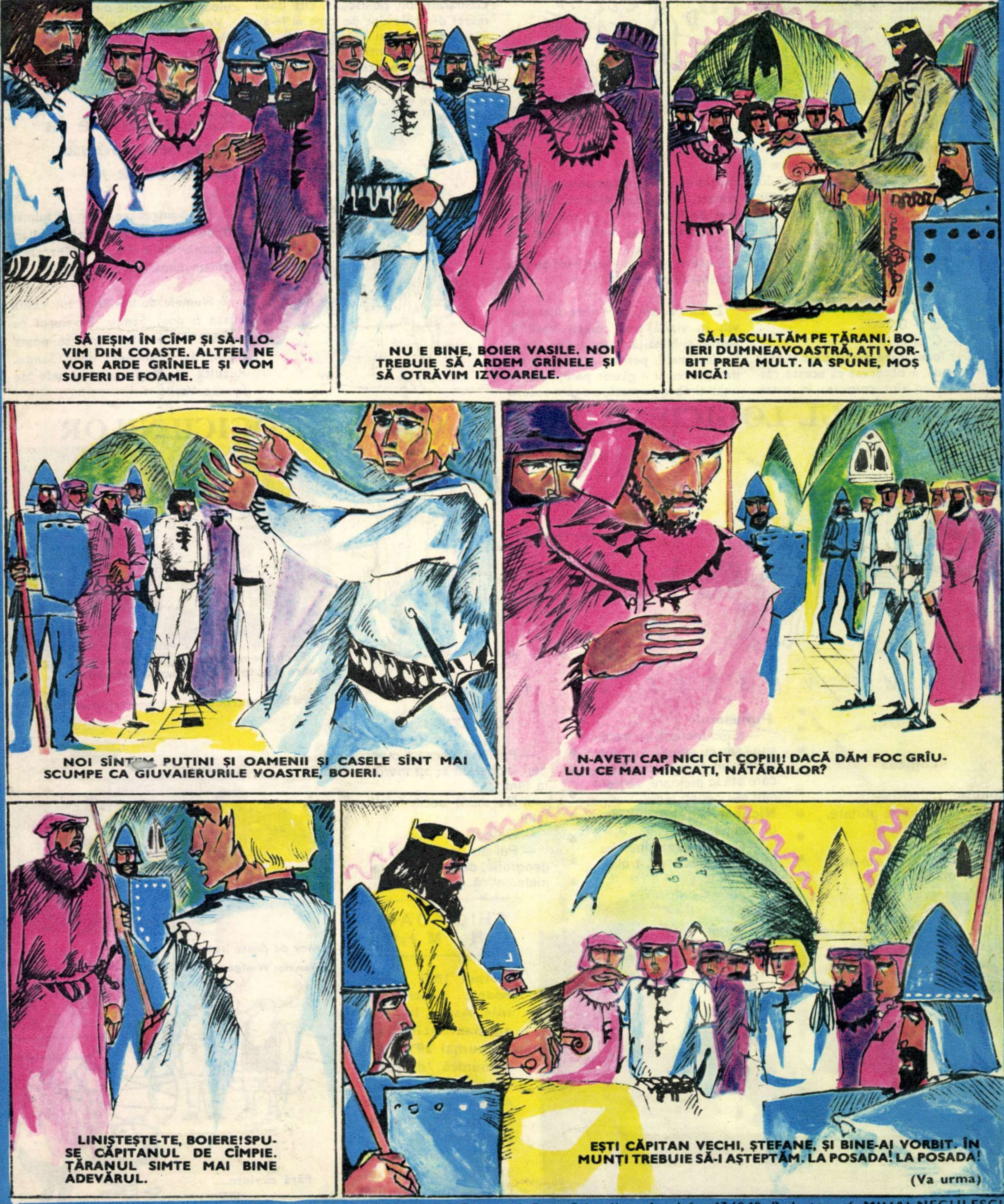
SĂ IEȘIM ÎN CÎMP ȘI SĂ-I LOVIM DIN COASTE. ALTFEL NE VOR ARDE GRÎNELE ȘI VOM SUFERI DE FOAME.
NU E BINE, BOIER VASILE. NOI TREBUIE SĂ ARDEM GRÎNELE ȘI SĂ OTRĂVIM IZVOARELE.
SĂ-I ASCULTĂM PE ȚĂRANI. BOIERI DUMNEAVOASTRĂ, AȚI VORBIT PREA MULT. IA SPUNE, MOȘ NICĂ!
NOI SÎNTEM PUȚINI ȘI OAMENII ȘI CASELE SÎNT MAI SCUMPE CA GIUVAIERURILE VOASTRE, BOIERI.
N-AVEȚI CAP NICI CÎT COPIII! DACĂ DĂM FOC GRÎULUI CE MAI MÎNCAȚI, NĂTĂRĂILOR?
LINIȘTEȘTE-TE, BOIERE! SPUSE CĂPITANUL DE CÎMPIE. ȚĂRANUL SIMTE MAI BINE ADEVĂRUL.
EȘTI CĂPITAN VECHI, ȘTEFANE, ȘI BINE-AI VORBIT. ÎN MUNȚI TREBUIE SĂ-I AȘTEPTĂM. LA POSADA! LA POSADA!
(Va urma)

Cutezătorii 31 Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: PETRE GHELMEZ. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 20. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.

PREȚUL 1 le